

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

Δ' ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 45

Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ✕ Δ. ΔΗΜΕΡ, ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ 1908

Η Α. Α. Μ. Ο ΚΡΑΤΑΙΟΣ ΠΑΤΙΣΑΧ ΑΜΠΝΤΟΥΛ ΧΑΜΙΤ ΧΑΝ Β
Ο ΠΡΩΤΟΣ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

(Η ΜΟΝΗ ΠΙΣΤΗ ΕΙΚΟΝ ΕΚ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΗΣ Α. Α. Μ. ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ.)

Υπό την κραταιάν αιγίδα του δξυνοστατού Μονάρχου ή άβανής Αύτοκρατορίας των Όθωμανών και μετ' αὐτῶν οί ἐπό τό σκῆπτρόν του άπειροπληθεῖς όμογενεῖς εἶδον ανατέλλοντα τόν λαμπρότερον ἥλιον τῆς Ἐλευθερίας. Τό ἐγχείρημα όφείλεται εἰς δρόμα άγνῶν και φιλοτιμιῶν Όθωμανῶν, οἵτινες ἐληξον τό νεοτουρκικόν κομμάτιον και μετá συνέσεως προβαίνοντες και κινδύνους περιφρονούντες κατώρθωσαν νά διαδώσουν τας φιλελευθέρους ιδέας των και νά μύησουν εἰς αὐτάς τόν στρατόν. Καί οί μορφωμένοι άριστός άξιωματικοί, πογούντες διά τόν τόπον των, διά τήν ἐπί ευροῦ άκμῆς πατρίδα των, άπέσεισαν, όχι τόν ζυγόν τῆς δεσποτείας, αλλά τήν σαπίαν τῶν διεφθαμένῶν, οἵτινες άπειργάζοντο τόν όλεθρον τῆς πατρίδος των. Τό ἔδαφος προελειάνθη καταλλήλως και τήν 11 Ιουλίου άπ' άκρον εἰς άκρον τῆς άβανῆς αὐτοκρατορίας ἐκηρύσσεται τό Σύνταγμα, όχι τό ἐπό του Μιδάτ ἐκπονηθέν τό 1876, αλλά αὐτόχρονα χάριτος Ἐλευθερίας Ἰσοπολιτείας, σαρώσας τό άμαρτωλόν καθεστώς και ἐξασφαλίσας μίαν νέαν ζωήν σφρίγγους και μέλλοντος εἰς τήν γείτονα εὐαισθήτειαν και εἰς τό ἐν αὐτῇ μυριοπληθεῖς στοιχείον τῶν όμογενῶν. ΔΟΣΑ ΚΑΙ ΤΙΜΗ ΕἰΣ ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΕΡΓΑΤΑΣ!

ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ ΚΑΙ Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΕΩΣ

[Συνέχεια από το υπ' αριθ. 43 τεύχος]

Καί ήδη περί της αυτόματου γενέσεως. Ἀπὸ ὅλας τὰς πλάνας τοῦ αἰώνος μας, ἡ μᾶλλον ἀνεπιστημονική, ἡ μᾶλλον ὀλεθριωτέρα καὶ ἐπικινδυνωδεστέρα εἶνε ἀναμφιβόλως ἡ θεωρία τῆς αυτόματου γενέσεως. Αὐτόματον γένεσιν καλοῦσι τὴν παραγωγὴν νέου ὄντος ἄνευ ἐπεμβάσεως γονέων ἀλλὰ μόνον διὰ τῆς δυνάμεως τῆς ὕλης.

Ἴδου πὸς ἔχει ἡ καταγωγὴ τῆς. Παρατήρησαν ὅτι ὁσάκις ὁ ἀὴρ τίθεται ἐν ἐπαφῇ μετὰ ὑγρῶν δυνάμεων ν' ἀποσπενθεθῶσιν ἀναφαίνονται ἐν τῷ ὑγρῷ μικρὰ ζῴα. Ἀφ' ἐνὸς ἀὴρ καὶ ὑγρῶν, ἕλη ἀήρητος καὶ ἀδρανής, ἀφ' ἑτέρου ζῶα μικρὰ, ἔμβια ὄντα, ζῶντα καὶ κινούμενα. Οὕτω ἔγινε καὶ ἐν ἀρχῇ, λέγουσιν. Τὰ μόρια τῆς ἀδρανούς καὶ ἀψύχου ὕλης, ἐφορθέντα ὑπὸ καταλλήλους περιστάσεις συνηρομόσθησαν καὶ ἐγέννησαν ἀρχικὸν τὸ κύτταρον, ζῶντα ὁργανισμόν, ἐξ οὗ διὰ τῆς ἐξελίξεως, δυνάμει τοῦ ὑπὲρ ὑπάρξεως ἀγώνος, παρήχθη ἡ ἀπειρος καὶ θαυμασία ποικιλία τῶν ὁργανικῶν ὄντων, ζῶων καὶ φυτῶν. Ἀκριβῶς, ὅπως ἐάν ἤθελέ τις πιστεῦσαι, ὅτι ὠρολογίου τινος εἶναι ἀποσυνθέσει εὐρισκομένου, τὰ ἀποτελοῦντα τὴν μηχανὴν αὐτοῦ διάφορα τμημάτα συνηρομόσθησαν ἀφ' ἑαυτῶν καὶ λειτουργοῦσι κανονικῶς ἄνευ τῆς βοηθείας ἐοργάτου.

Διὰ ποίας δυνάμεις, πρὸς ποῖον σκοπὸν, καὶ κατὰ ποῖον μυστηριώδη μηχανισμόν ἐγένινε ἡ ἐμφάνισις τοῦ κυττάρου τούτου; Ποία διατάξεις τῶν μορίων τῆς ἀψύχου ὕλης ἔλαβε χώραν, ὅστε νὰ ἐμφανισθῇ ὁ ζῶν, κινούμενον καὶ δὴ ἀγωνιζόμενον ὑπὲρ ὑπάρξεως; Καὶ ἐν περιπτώσει καθ' ἣν παρήχθη αὐτόματος κύτταρον τὸ ἀρχικόν, ὅπερ ὅλως ἀδύνατον, διατὶ τοῦτο δὲν διέμεινε ἡσυχον; Διὰ τί αὐτὸς ὁ ὑπὲρ ὑπάρξεως ἀγών; Διατὶ τὸ κύτταρον ἀγωνίζεται ὑπὲρ τῆς ὑπάρξεώς του, ἀφ' οὗ ἤδη ὑπάρχει αὐτομάτως γεννηθὲν, ἄνευ ἐπεμβάσεως δυνάμεως ἐξωτερικῆς, καὶ δυνάμει συνθηκῶν ὑπαρχουσῶν ἤδη; Διὰ τί θέλει νὰ ζῆσθαι περισσώτερον καὶ νὰ πολλαπλασιασθῇ; Πόθεν ἡ τάσις αὕτη καὶ ἡ ἐπιθυμία; Τῇ ἀληθείᾳ τὸ κύτταρον τοῦτο ἀποβαίνει πολλῷ μυστηριωδέστερον καὶ ἀκατάληπτον ἢ ἡ Θεία Δημιουργία, ἣν δι' αὐτοῦ θέλουσι ν' ἀντικαταστήσωσιν.

Καὶ πρὸ τῆς ὑπάρξεως τοῦ κυττάρου τούτου, τί ὑπῆρχεν; Οὐδὲν τὸ ζῶν. Ἐκ μηδενὸς λοιπὸν ζῶντος ἐγεννήθη τὸ ζῶν τοῦτο κύτταρον; Πὸς λοιπὸν συμβαίνει, ὅστε τὴν σήμερον ὁπότε ἡ γῆ εἶνε κεκαλυμμένη καὶ πλήρης ἐμβίων ὄντων, ζῶων καὶ φυτῶν, παντὸς γένους καὶ εἶδους συνισταμένον ἐκ πολλῶν ἑκατομμυρίων καὶ δισεκατομμυρίων κυττάρων, ἀπὸ τοῦ ἀνθρῶ- λινου μέχρι τῆς κέδρου τοῦ Λιβάνου, καὶ ἀπὸ τοῦ ἀκάρεως, μέχρι τῆς ἀηδόνος, τοῦ λέοντος, καὶ τοῦ ἀνθρώπου, δὲν ἔχει τὴν δυνάμιν νὰ παράγῃ αὐτομάτως μικροσκοπικὸν τὸ κύτταρον; Καὶ ἂν παραδεχθῶμεν καὶ πάλιν, ὅπερ ἀδύνατον, ὅτι σοφός τις εἶδε παραχρῆν τοιοῦτο κύτταρον, πὸς τὸ κύτταρον τοῦτο τὸ παραχρῆν ἄνευ προϋπάκουτος ἄλλου κυττάρου, ἄνευ σπερμάτος καὶ ὠαρίου, ἤθελεν ἔχει τοιαύτην τὴν κατασκευὴν τῆς ὁργανώσεως αὐτοῦ, ὅστε ν' ἀναπαράγῃ ἄλλα κύτταρα;

Κατὰ τὸ 1862 ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία προσέβαλε διαγωνισμόν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου τῆς αυτόματου γενέσεως, καὶ ἀπένευμε τὸ βραβεῖον εἰς τὸν Pasteur «οὗτινος τὰ πειράματα ἔχον γίνεσι κατὰ τρόπον ἀποκλείοντα πᾶσαν αἰτίαν πλάνης». Ὅπως ποτ' ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα ἡ ἀκριβεία τῶν ἀποτελεσμάτων, ἀτίνα ἀνήγγειλεν ὁ Pasteur καὶ τὰ συμπεράσματα αὐτῶν, διημ- φισβητήθησαν ὑπὸ τῶν Pouchet καὶ J. Musset, μακρὸς δὲ ἀγὼν ἐπικολοῦθησεν. Τότε ἡ Ἀκαδημία ἔθηκεν ἐκ νέου τὸ ζήτημα ὑπὸ ἐξέτασιν, ἀνέθηκε δὲ εἰς ἐπιτροπὴν ἐκ χημικῶν, φυσικῶν, καὶ φυσιοδιφῶν, ἵνα παρακολούθησθαι τὸ ζήτημα καὶ ἰδῇ πρὸς ποῖον μέρος εὐρίσκειτο ἡ ἀλήθεια. Τὰ πειράματα τοῦ Pasteur ἐπανελήφθησαν ὑπὸ τὰ ἴδια μὲν κριτῶν ἐπιείσθησαν δὲ οὗτοι περὶ τῆς ἀπολύτου αὐτῶν ἀκριβείας καὶ ἡ Ἀκαδημία τῶν ἐπιστημῶν ἀπεράνην ὅτι: «Τὰ ὁργανικά ὄντα λαμβάνουσι πάντοτε τὴν ζωὴν ἐκ σωμάτων ζώντων ἢ καὶ μικρὰ ἢ μεγάλα δὲν γεννῶνται χωρὶς νὰ ἔχωσι προγόνους». Ὁ περιφίμος φυσιολόγος Claude Bernard λέγει ἐν τῇ Φυσιολογίᾳ αὐτοῦ ὅτι «εἰς πᾶν ἔμβιον ὄν, ὑπάρχει ἰδέα δημιουργική ἣτις ἐκδηλοῦται διὰ τῆς ὁργανώσεως». Ὅταν παρατηρῶμεν, προσθέτει, τὴν ἐξελίξιν ἐμβίων ὄντων, βλέπομεν σαφῶς ὅτι ἡ ὁργανώσις εἶνε συνέπεια νόμου ὁργανογεννητικοῦ προϋπάρχοντος.

Ἴδου ἄλλως τε ἐπὶ τοῦ ἐπασχολοῦντος ἡμᾶς ζητήματος ἡ ὁμολογία πίστεως τοῦ ἰσοβίου γραμματέως τῆς Ἀκαδημίας, Flouriens. Θὰ παραμείνῃ αὕτη ἱστορική. «Μέμφονται μου, λέγει, ὡς μηδὲν ἔκφραζοντος τὴν γνώμην μου ἐπὶ τοῦ ζητή- ματος τῆς αυτόματου γενέσεως. Ἐφ' ὅσον ἡ γνώμην μου δὲν εἶχε συνηρομόσθη οὐδὲν εἶχον νὰ εἶπω. Σήμερον ἐσηματίσθη καὶ τὴν λέγω. Τὰ πειράματα τοῦ κυρίου Pasteur εἶνε ὀριστικά. Διὰ νὰ ἔχωμεν ζῴα, τὴν χροιάζει, ἐάν ἡ αὐτόματος γέννησις ἦτο πραγματική; Ἄη, καὶ ὑγρὰ δυνάμενα ν' ἀποσπενθεθῶσιν. Ἄλλ' ὁ κ. Pasteur θέτει ὁμοῦ ἀέρα καὶ τοιαῦτα ὑγρὰ καὶ οὐδὲν παράγεται. Ἡ αὐτόματος λοιπὸν γένεσις δὲν ὑφίσταται. Οὐδόλως λοιπὸν ἐννοεῖ τις τὸ ζήτημα περὶ τοῦ ὁποῖου ἀμφιβάλλει».

Καὶ ἐάν ἡ αὐτόματος γένεσις δὲν ὑφίσταται διὰ τὰ ζῶα τῆς κατωτέρας κλίμακος, τοὺς σκόληκας δηλονότι τοὺς μύμηκας καὶ λοιπὰ ἔντομα, κατὰ μεγαλήτερον λόγον δὲν ὑφίσταται διὰ τὰ ἀνώτερα ζῶα, τὸν ἐλέφαντα, τὸν ἵππον, τὸν ἀνθρώπον. Διότι ἐν τῷ ζῴῳ κόσμῳ ὅπως καὶ ἐν τῷ λοιπῷ, δὲν ὑπάρχει νόμος ζῴης ἰδιαίτερος διὰ τὰ μικρὰ καὶ ἰδιαίτερος διὰ τὰ μεγάλα. Ἴδου ἐπὶ πλεόν ἡ γνώμην τοῦ περιφίμου γεωμοῦ καθηγητοῦ Virchow, ἀναγνωρίζοντος καὶ τούτου ὅτι ἡ θεω- ϱία τῆς αὐτόματου γενέσεως εἶνε ἄνευ βάσεως ἐπιστημονική.

«Ἐἶνε βεβαίως καταφανὲς λέγει, ὅτι ἐάν δὲν θέλω νὰ παρα- δεχθῶ ὅτι ὑπῆρχε Δημιουργός, ὅστις ἐποίησε τὴν γῆν καὶ ἐνε- κρῆσεν ἐν αὐτῇ πνοὴν ζωῆς, ἐάν θέλω νὰ ἐξηγήσω κατ' ἴδιον τρόπον τὰς Γραφάς, εἶμαι ἠνγκασιμένος νὰ τὸ κάμω κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς αὐτόματου γενέσεως. Τρίτον δὲν ὑπάρχει Tertium non datur. Λέγω λοιπὸν. Δὲν παραδέχομαι τὴν δημιουργίαν, ἀλλὰ θέλω νὰ ἔχω ἐξηγήσιν τῶν πραγμά- των παραδέχομαι τὴν αὐτόματου γένεσιν. Ἄλλ' ὅσον ἀροῶ τὰς ἐπιπέδους τῆς θεωρίας ταύτης ἀποδείξεις δὲν κατέχομεν καμ- μά. Οὐδεὶς εἶδε ποτε νὰ συντελεσθῇ πραγματικῶς αὐτόματος γένεσις. Καὶ ἂν ὑπάρχοσσι τινες, οὕτως ἐξορρίζονται ὅτι εἶδον τοιαύτην, τοῦτους ἀντέκρουσαν ὄχι οἱ θεολόγοι ἀλλ' οἱ φυσιοδίφαι».

Ἄλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ πατριάρχης τῶν νεωτέρων ὄντιστῶν Ἐρνέ- στος Χαϊνελ, ἄνω, κατὰ τὸν σῆχθροῦς τῆς Ἀληθείας, ὁμολογεῖ τὴν ἀλήθειαν, λέγων. «Ἐάν τις ἀπορρίψῃ τὴν ὑπόθεσιν τῆς αὐτόματου γενέσεως, πρέπει κατ' ἀνάγκην ν' ἀνατρέξῃ εἰς τὸ θαῦμα τῆς ὑπερφυσικῆς δημιουργίας».

Ἄλλὰ καὶ ἡ Γεωλογία, ἐφ' ἣς ἠθέλησαν οἱ ὀλοφρονοῦντες νὰ θεμελιώσωσι τὰς θεωρίας αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐκ ταύτης συμπερασμάτων νὰ ἰδρῶσιν τὸ παραδόξον οἰκοδό- μημα τῶν, παρέχει αὐτοῖς στρώματα ἐπισφαλῆ καὶ οὐχὶ στερεὰ καὶ ἐξηγήσεις δυσκόλους τῆς φυλογενείας. Διότι ὡς αὐτοὶ οὗτοι ἐκφράζονται «ὁ βραδὺς καὶ βαθμιαῖος μετασχηματισμός, δὲ οὗ γίνεται ἡ ἐμφάνισις τῶν φυτικῶν καὶ ζῴικῶν εἰδῶν ἐκπλη- ροῦται ἀνεπισιθίτως ἐν διαστήματι χιλιάδων καὶ ἑκατομμυ- ρίων αἰώνων· ἡ δὲ ἄμεσος αὐτῶν παρατήρησις δὲν εἶνε δυνατὴ ἢ ἐντὸς λίαν περιωρισμένων ὁρίων, καὶ τὸ μεγαλήτερον μέρος τῶν ἱστορικῶν τούτων γεγονότων δὲν δύναται νὰ γνωρισθῇ ἢ ἐμμέσως. Χρησιμοποιοῦμεν δὲ διὰ κριτικῆς σκέψεως ἐν τῇ συγκρίσει αὐτῶν τὰ ἐμπειρικὰ γεγονότα τὰ ἀνήγοντα εἰς τὰ λίαν διαφέροντα διδόμενα τῆς παλαιοντολογίας, τῆς ὄντογε- νείας, καὶ τῆς μορφολογίας».

Ἐν γένει τὰ συμπεράσματα τῆς γεωλογίας καὶ παλαιοντο- λογίας εἶνε τὸσον ἀβέβαια, ὅστε καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς εἰδικοῖς θεωροῦμενοις μεγίστη διαφωνία ὑφίσταται ὡς πρὸς τὴν διάρ- κειαν τῆς ὁργανικῆς γεωλογίας, ἐκεῖνης δηλαδή, καθ' ἣν ἐξε- λίθη ἡ ὁργανικὴ ζωὴ ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου πλανήτου. Ὁθὺ ἐνῶ τινὲς ἀρκοῦνται εἰς τὰς ὀλίγας χιλιάδας ἐτῶν, (6 - 8 - 12) ἄλλοι ἐκαμῶσι μόνον ἀπὸ 25 - 50 ἑκατομμύρια ἐτῶν (50,000,000) τὴν διάρκειαν ταύτην, ἐνῶ τρίτοι ἀναριθμοῦσιν αὐτὴν εἰς 100 ἑκατομμύρια (100,000,000) καὶ τέταρτοι οὐδό- λως δυσκολοῦνται νὰ διπλασιάσωσιν αὐτὴν εἰς 200 ἑκατομ- μύρια (200,000,000). Ὑπάρχουσι ὅμως καὶ ἕτεροι, οἱ καὶ ἀκριβέστεροι θεωροῦμενοι παρατηρηταί, οὕτως ἀνεβίβασαν τὴν διάρκειαν τῆς ὁργανικῆς γεωλογίας εἰς ἐν δισεκατομμύριον καὶ τετρακόσια ὀκτα ἑκατομμύρια ἐτῶν, (ἀνάριθμῳ 1,400,000,000) νομίζοντες ὅτι δύναται νὰ ἐξηγηθῶσι τὰ ἀνεξήγητα διὰ τῶν ἀνυπολόγιστος μακρῶν χρονικῶν περιόδων.

[*] Ἐκεῖνα συνέχεια] ΔΡ ΙΩ. ΑΑ. ΧΑΡΙΣΙΑΔΗΣ (Τάυντα)

Ο ΗΡΩΣ ΤΗΣ

(ΣΚΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ)

Ἐπὶ τοῦ κατοφλίου τῆς ὠραίας ἐπαύσεως τοῦ κ. Σμιθσον, ἐφάνη ἡ Ἐξανθή Λουκία φορούσα πλατίν λευκὸν πλιν δια νὰ προφυλάσ- σεται ἀπὸ τὰς κατωτικῶς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου τῆς Λουζιάνης.

— Μίλτον περὶ αὐτὴς; Μοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ πάμ ἀπὸ τὸ δάσος εἰς τὸ παλαιὸν προιονστήριον. Πὸς σοὶ φαίνεται; Ὅμ μὲ συντροφίης; — Ἐξέως καλά, Λουκία, ὅτι κάθε περίπατος μοῦ ἀρέσει ἀρκεῖ νὰ γίνε- ται μαζί σου, ἀπεκρίθη νέος εἰκόσιν ἐτῶν, ὅστις, μὲ τὸν παναμὰ εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ μαστοῦν εἰς τὸ χεῖρ, ἠρσοῖτο ἐπὶ μᾶς κοίνας. Ἐξ ἄλλου ἤξευρα ὅτι θὰ ἐξήγησο καὶ σὲ ἀνέμενα.

Τὸ μέτωπον τῆς Λουκίας συνοφρυώθη ἐλαφρῶς. — Ἄ! μὲ ἐπεριμένεις! Καὶ ποῖος λοιπὸν, σὲ παρακαλῶ, σὲ εἶχε τόσον καλὰ πληροφοροῦσαι διὰ τὸν περιπάτον μου; — Μὰ... ἡ Μαρία, ἡ θαλαμηπόλος σου, δὲν σοὺ ἔφερε πρὸ ὀλίγου τὸ καπέλλο σου; Ἐξ τούτου συνετέρανα...

— Συνετέρανας; Νά, Μίλτον, μὲ θυμῶνεις! Δὲν εἰξέουσι ὅτι ἀπερθάνομαι νὰ με κατασκοπεῖσθαι; Τὸ νὰ ἐξέρωμαι μ' ἐσὲ ἦτο ἡ χαρὰ μου, τώρα βλέπω ὅτι ἐνδεδείκεις τοὺς περιπάτους μου, ἐν μᾶ λέξεις ὅτι ἐπαρ- λάσαι! Αὐτὸς ὁ περίπατος κατατῆ ἀγχαρεία δι' ἐμέ, ἀγχαρεία ἀκούεις;

Τὸ πρόσωπον τοῦ Μίλτον ἐμυρράνθη ἐλαφρῶς. — Ἄν εἶνε ἔτσι Λουκία, πήγαινε μόνη σου. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σοὺ γίνω ἐνοχλητικός.

— Ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα ἀπεφασίσθη, εἶλα. Χωρὶς νὰ ἀντίπῃ ὁ νέος ἐσχηθῆ καὶ ἠκολούθησε τὴν Λουκίαν, ἣτις διηρμήνευε ταχέως πρὸς τὸ δάσος τὸ πλεῖστον τῆς οἰκίας.

Οἱ δύο ἐξάδελφοι ἐβράδινον οἰσιηλοὶ κάτω τοῦ σχηματιζόμενου ὑπὸ τῶν φυλλομίστων τῶν ὑψηλῶν δένδρων θόλου. Ἀτάρακτος ἠσυχία ἐπε- κράτει εἰς τὴν σκεδὸν σκοτεινὴν δενδροστοχίαν. Ἀκτίς τις ἡλίου ἀπὸ κειρὸς εἰς κειρὸν, διασχίζουσα τὸ φύλλωμα, ἤναττε σπῆτας εἰς τὰς ξαν- θὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τῆς Λουκίας, ἡ ἐνατέθετε χρυσοῦν σημεῖον εἰς τὸ κέντημα τοῦ λευκοῦ ἐνδύματός της. Αἰφνίς ἐκείνη ἐστράφη πρὸς τὸν Μίλτον καὶ βυθίζουσα τοὺς ἐξαστατικούς ὀφθαλμούς της εἰς τοὺς λάμποντας ἰδιούτους τοῦ, ἠρώτησε:

— Πότε θὰ πάσης νὰ σκέπτεσαι κακῶς δι' ἐμέ; — Μὲ παρεξηγεῖς Λουκία, δὲν ἔχω οὐδεμίαν κακὴν σκέψιν. — Σὺν νὰ μὴ ἐβλέπα τὸ θυμωμένο πρόσωπόν σου! Τέλος, ἀφοῦ εἶμαι ἕνα τόσον κακὸν πλάσμα, διατὶ ἐξακολουθεῖς νὰ ἔχῃς ἀγάτην δι' ἐμέ; Καὶ κάμνω ὅτι ἐμπορῶ διὰ νὰ με ἀπερθάνωσι!

— Ὑπάρχον πρᾶγματα ποῦ δὲν διατίσασθαι, ἐξαδέλφην. Ὅσον καὶ ἂν εἶσαι κακῆ, ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ. Μὲ κάμνεις νὰ ἐπιφέρω ὀλίγον περισσώ- τερον, ἰδοὺ τὸ ὄλον.

— Αὐτὸ τὸ παιδί εἶναι ἀνυπόφορον! ἀνεφώνησεν ἡ νέα κτηπόσα τὸ ἔδαφος διὰ τὸ λεπτὸ ποδὸς της. Σοὺ λέγω, σοὺ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι δὲν πρέπει νὰ με ἀγαπᾷς, εἰ δὲν σὲ ἀγαπᾷ, καὶ ὅτι δὲν θὰ σὲ ἀγαπῶ ποτέ! Ὁ φρεῖν! Ποῦ καλὰ, σὲ γνωρίζω. Ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, διὰ ποῖαν ἐργασίαν εἶσαι ἰκανὸς σὺ, Μίλτον Σμιθσον;... Ἀργότερα θὰ διευθύνετε προιονστήριον, ἰδοὺ τὸ πᾶν! Ἐγὼ ὄνειροτολῶ οὐδὲν... ἠθελον...

Καὶ ἡ Λουκία ἐστάθη πρὸς στιγμὴν, ἔχουσα τοὺς μεγάλους τῆς γλαυ- κούς ὀφθαλμούς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ θόλου τοῦ φυλλώματος.

— Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ὄνειροτολῶ, πρέπει νὰ εἶναι ἰκανὸς διὰ μεγά- λας πράξεις, γενναῖος, ὁμομαλός, ἀτρόμητος! Εἰς ἐξερευνητῆς... Εἰς μέγας σοφός... Εἰς ἠρώς!... Ἐνδοξός... Ὅλη ἡ οἰκουμένη νὰ γνωρίζῃ τὸ ὄνομά του! Νά ἔλθῃ ἀπὸ μακρᾶν, πολὺ μακρᾶν νὰ με ζήσει!

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νέας κόρης ἀποσπῶνται ἐκ τῶν βαθυπρασίνων φύλ- λων καὶ στρέφονται πρὸς τὸ ἄγρον καὶ σκεπτικὸν πρόσωπον τοῦ νε- ανίου, ὁ ὁποῖος περιπατεῖ πλεῖστον της. Ἐξήτασε τὸ λεπτομέρῃ ἀνά- στημά του, τοὺς λεπτοὺς γρόνθους του, τὰς λεπτοφρεῖς ὡσαν γυναικὸς χεῖράς του, καὶ εἶπε:

— Βλέπεις, καίμηνε Μίλτον, πόσον ἀτέχεις τοῦ ἰδανικοῦ μου; — Τὸ ἤξευρα, ἀπεκρίθη οὗτος κινῶν λιπαρὰ τὴν κεφαλὴν. Μοῦ τὸ ἔχεις εἰπῆ πολλὰκις. Τὸ ἐλάττωμά μου εἶναι ὅτι σὲ ἐγνωρίσα καὶ σὲ ἠγάπησα πολὺ μικρᾶν. Τὸ ἐργάλειό μου εἶναι ὅτι εἶμαι ἀνεμῶς τοῦ πατρός σου! Ἀλλὰ πιστεύεις, Λουκία, ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι κανεὶς γίγας, κολοσσός, ἐξερευνητῆς ἢ σοφός διὰ νὰ εἶναι ἰκανὸς νὰ κάμῃ μεγάλας καὶ ὠραίας πράξεις, διὰ νὰ ἔχῃ ἀπόλυτον ἀφασίωσιν καὶ θάρρος ὑπεράνθρωπον; Ὑπάρχον ἀνθρώποινα ἀρεταί, αἱ ὁποῖαι δὲν ἀπαιτοῦν ἐπαγγέλιμα ὁ καθεὶς δύναται νὰ τὰς κατέχῃ. Λοιπὸν σὲ παρα- καλῶ ἀρῆσέ με νὰ τὸ ἀποδείξω, διατάξέ με νὰ ἐπετελέσω οἰανδήποτε πράξιν, τρελλήν, παράτολμον...

— Πτογέ μου φίλε! Διέκυψε περιφρονητικῶς ἡ νέα. Πίστευέ με, δὲν ἔχεις τὸ παρουσιαστικὸν τοῦ ἀτρομήτου. Δὲν ἔχεις πλαστῆ διὰ τὴν πᾶλην σὺ!

Ὁ Μίλτον ἔδωκεν ἰσχυρῶς τὰ χεῖλη καὶ τὸ λευκὸν πρόσωπόν του ἐκαλύφθη ὑπὸ δακρύων.

— Ἐλα, ἐξηκολούθησεν ἡ Λουκία, ἄς ἀφήσωμεν αὐτά. Σοὺ προξενῶ στενοχωρίαν ἀνοφελῶς. Ἴδου ὅτι ἐφθάσαμεν εἰς αὐτὸ τὸ ἐρημον προ- ιονστήριον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιδορθῶσιν οἱ ἀδελφοί μας. Παρατήρησε, ἐξαδέλφην, πόσον εἶναι ἐρειπωμένον. Εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῇ ὅτι ἐντὸς δέκα πέντε ἡμερῶν θὰ καταστραφῇ.

Οἱ δύο νέοι περιεπλανῶντο εἰς τὸ εὐρύχωρον προιονστήριον. Σορεῖται ξύλον εὐρίκοτον κάτω σκονισμέναι εἰς τὰς γωνίας. Αἱ μηχαναὶ εἶχαν μαρσίρη καὶ σκουριάση.

— Ὅμ ἐνόμει κανεὶς εἰ δὲν ἔχει ἐμβρῆ ἀνθρώπος ἐδῶ πρὸ ἐνός αἰῶ- νος ἐμψύχισεν ἡ Λουκία. Ἄς τρέξωμεν Μίλτον, ἄς τρέξωμεν! Καὶ ἡ πονηρὰ μὲ στρατιωτικὸν βῆμα ἦρχεσε νὰ καλῆται εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἐξαίφνης ὅταν διήρχετο πρὸ τῶν ξύλων ἐστάθη, παγωμένη ἐκ

φροῦ. Εἰς δύο βημάτων ἀπόστασιν ἀπ' αὐτῆς ἐξηπλοῦτο μία πλατεῖα καὶ φρικώδης κεφαλή.

— Μίλτον! ἐφώνασε, ἕνα φίδι!

— Ἄ! ἐνός ἄλματος ὁ Μίλτον εὐφρόνη πλησίον της.

— Φύγε, τῆ εἶπε, ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ τὸ σκοτώσω, ἀλλὰ σὺ φύγε!

Πράγματι τὸ φρικώδες ἐρεπὸν προῖχώρις ἀστραπιαῖος.

Ἐἶχε καταφύγῃ εἰς τὸ παλαιὸν προιονστήριον, ὅπου εἰσῆλθε, διὰ τῶν κακῶς κεκλιμένων ὀπῶν του καὶ ἀρπυσίθῃ τρομερῶν καὶ πεναλίων.

Ὁ νέος παρατήρησε μετὰ τρόμου, ὅτι εἶχε νὰ ἀντιπάλαισθαι πρὸς μέγαν κροταλίαν.

Ἐπειδὴ ἤθελε νὰ καλύψῃ τὴν ὑποχώρησιν τῆς ἐξαδέλφης του πᾶσα φρενὴ τοῦ ἦτο ἀδύνατος. Ἐξ ἄλλου τὸ ἀπαῖσιον ἐρεπὸν καὶ ἐάν ἤθελε κάμῃ τοῦτο δὲν θὰ ἐβρόδυνε νὰ τὸν φθάσῃ. Ρίπτων κατὰ μέρος τὸ λεπτὸν μαστοῦν, ὀπλίσθη διὰ χονδρῆς τινος δοκού καὶ ἀνέμεινε κατὰ μέτωπον τὸν ἐχθρὸν.

Διαρκούσης αὐτῆς τῆς ἀντιπαρρασάσεως, ἡ Λουκία ἐφθασεν εἰς τὴν ἡμίκλειστον θύραν. Δὲν ἠδύνατο νὰ διέλθῃ τὸ κατοφλίον ἐγκαταλεί- πουσα τὸν Μίλτον. Περίτρωμος παρηκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰς κινήσεις τοῦ ἄρεως. Οἱ λεπτοὶ τῆς ποδὸς ἔτρεμον καὶ τέλος ἐστηρίχθη εἰς τὴν θύραν. Διὰ τῆς ὀθήσεως τοῦ σώματος της, ἡ θύρα ἐκλείσθη ἀποτόμως ἀποσθὲν της. Δὲν εἶχεν οὔτε κλειδίον, οὔτε κλειθρὸν, διότι ἠγοῦτο ἐκ τῶν ἔξω.

Οἱ δύο νέοι εἶχον κλεισθῆ ἐντὸς τοῦ προιονστηρίου, χωρὶς νὰ δύνα- ται νὰ ἐξέλθουν.

Ὁ ἀὴρ ἐληρούτο συριγμάτων τοῦ ἄρεως, ὅστις κατὰ μέτωπον πρὸς τὸν Μίλτον, ἐφαίνετο ἀναμείνον κινήσιν τινα αὐτοῦ, ἵνα τῷ ἐπιτεθῇ. Ἐξαίφνης ἡ δοκὸς ὑψεθεῖσα ὑπὸ τοῦ νέου ἐξήπλωσε τὸ ζῶον ἀδρανές. Μὲ δύναν ὁ Μίλτον ἐπετέθη καὶ κατασυνέτριψε τὴν κεφαλὴν τοῦ τέρατος.

Τότε, σκεφθεὶς νὰ ἀπέλθῃ ταχέως, ἐσήκωσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ παρατήρησε τὴν Λουκίαν ὄρθαν καὶ τρέμουσαν ἐνώπιόν της κεκλιμένης ἐπὶ θύρας. Ἐνόησε τὸ πᾶν καὶ ὄρρισε.

— Ἐγάρημεν! ἐμψύχισε. Ὑπάρχον βεβαίως καὶ ἄλλοι!

Πράγματι, ἀπὸ τῆς κατηραμένης ὀπῆς ἑτέρα κεφαλή ἐξήρχετο πλα- τεῖα, λάμπουσα, καὶ τρομερὰ. Ὁ ὄπῃς ἐξετίλισσε τοὺς δακτυλίους τοῦ ὄστε νὰ ἀκούεται ὁ μεταλλικὸς κρότος, ἐξ οὗ τὸ ὄνομά του, καὶ διρυ- θνέτο πρὸς τὴν Λουκίαν, ἣτις ἐμεινε ἀναδοξῶς.

Ὁ Μίλτον ἐπενέβη καὶ ἐτέθη μετὰ τῆς ἐξαδέλφης του καὶ τοῦ ἄρεως. Τότε ὅμως ἐσκέφθη ὅτι ἦτο ὀπίσλος. Χωρὶς νὰ ἀπολέσῃ τὴν ψυχραμίαν του, ἐσθρην ἐπιτυχῶς τὸν παναμὰ του, ὅστις πρῶτον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ζῶου, τοῦ ἀπέκρινε πρὸς στιγμὴν τὴν ὄψιν. Αὕτη ἡ στιγμὴ ἐρησιόμεισε εἰς τὸν νέον διὰ νὰ ἀπομακ

ΘΕΡΙΝΑΙ ΕΚΔΡΟΜΑΙ

Μεσονύκτιον της 29 Ιουνίου. Ένα δξύ σφύριγμα του πλοίου και οι άνδρες του καταστρώματος λύνουν τα πρηνήσια. Ένα δούπος ακούεται προς πύρναν και ένας παφλαμός ανακαλά όπισον τά νερά. Έμπρός εις την πύρναν ακούεται ο κρηγμός της άλυσσον της ανασπωμένης άγκύρας. Σκορπισμένοι οι έκδρομοις επάνω εις την γέφυραν, εις τό κατώστρωμα, παρά τό στηθαίον, άπολαμβάνουν τό γραφικώτατον κάδρο όπερ απλούται εις έν μόνον χρώμα, τό βαθύ κωανοπράσινον, και στίζεται από τά λαμπυρίζοντα φώτα της πόλεως.

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΚΑΣΤΡΟΝ ΤΗΣ ΚΕΑΣ

— Πρόσω ήρέμα! φωνάζει ό πλοίαρχος με τόν φωναγωγόν κάτω εις την μηχανήν.

Η «Πριγκίπισσα Σοφία», τό περίκομψον σκάφος του Διακάκη, με τριακοσίους περίπου έκδρομοις διασχίζει βραδέως, σαν νηγόμενος κίνκος, τά ήρεμα νερά του λιμένος και μετ'όλίγον παραλάσομεν τούς φανούς. Ζωογόνοσ πνοή μάς δροσίζει. Γύρω απλώνεται εντιδωμένη ή σκοτεινή θάλασσα με άπειρούς σελαγισμούς κάτω από την άντανάκλασιν τών άστρων. Και νά τόρα τό μαύρον όγκρον φωτίζεται από πέραν, από τόν πάλλενον δίσκον της Σελήνης και γεμαροοι ρευστού άργύρου κατακλύζουν την επιφάνειαν της θάλασσης. Έπειτα ό δίσκος του ώραιού άστρου μεγθύνεται τεραστίως, τό λευκόν του χρώμα γίνεται έρυθροπτόν, όλισθαίνει βραδέως όλονέν προς την άχανή λεκάνην, πέραν κάτω έχει τά νερά φαίνονται πυρολούμενα, άπαισίως έρυθρά... ή Σελήνη δύνει.

Όρα 5 προΐνή έν όψει Κεάς. Μία επιμήκης νήσος, βραχώδης, άτελείωτος. Έπειτα μακράν ένας πάλλενος ναύκος. Όλοι οι έκδρομοις επάνω εις τό κατώστρωμα και εις την πύρναν και εις την γέφυραν άνυπομονούν νά άποβιβασθούν. Αίφνης από τό πρηνές του έναντί μας βουνού άναστηδύ λάμψις μετά κωανού και κρότος πυροβόλου. Αρχίζουν κατά τό έθιμον τά μάσκονία.

Η ΠΕΡΙΦΟΡΑ ΤΗΣ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ ΕΙΚΟΝΟΣ

Η «Πριγκίπισσα Σοφία» άγχυροβολεί. Έμπρός μας άνοίγεται ό λιμήν. Δεξιά τό Λιβάδι, Λευκοί οικισμοί ύπερκείμενοι άλλήλων άποτελούν τόν συνοικισμόν. Άποβιβάζομεθα εις την προκυμαίαν ήτις κατακλύζεται κυριολεκτικώς από όνους, έπλους και ημιόνους και μετ'όλίγον μία ταυία άτέρμων, λεγειών ολόκληρος έφίππων, έξορμά επάνω εις την άνελισσομένην προς την χώραν όδόν.

Μετά μιάς περίτου ώρας δρόμον άντικρύζομεν την λευκάζουσαν χώραν. Θεάμα γραφικώτατον. Δόφοι και λοφίσκοι και οικισμοί πάλλενκοι αναριζόμενοι επ'αυτών και γενικόσ σηματοστολισμός. Μιάς δεξιούνται κατά την είσοδον ό Δήμαρχος κ. Τερομνήμων, μετά του υίου του κ. Κ. Τερομνήμωνος, ίατρού, τέως βουλευτού και όλοι οι κάτοικοι με περισηήν άφέλειαν και άδολον στοργήν, υπό τούς εκκωφαντικούς κρότους τών εντοπίων πυροβόλων. Έπειτα έπακολουθεί δοξολογία εις τόν μητροπολιτικόν ναόν, χοροστατούντος του Π. Έπισκόπου Κυκλάδων κ. Άθανασίου Λεβεντοπούλου, ό όποίος μάλιστα όμιλει με την γνωστήν εύφράδειάν του περί της δυνάμεως της θρησκείας και της γλώσσης.

Περιάγεται είτα ή θαυματουργός είκόν της Κοιμήσεως γύρω του ναού έν λιτανία, ήγουμένης της υπό τόν κ. Κοκκίνον μπάντας, ήτις παρακολουθεί τούς έκδρομοις και συγκεντρούμεθα εις την πρό του Δημαρχείου πλατείαν, ένθ από του έξώστου ό γηραιός δήμαρχος κ. Τερομνήμων προσφωνεί τούς έκδρομοις. Κυματίζουν σημαία γύρω ριπίζόμεναι από την δροσεράν πνοήν και άντιφωνεί ό Πρόεδρος του διοργανώσαντος την έκδρομήν συνδέσμου τών έν Άθήναις Κείων κ. Έμ. Κυτα-

Την νύκτα έδείτησαν, ένθ ή πόλις χάρις εις την φιλότιμον προσπάθειαν του κ. Δημάρχου επυροπολείτο φωταγωγηθείσα. Την 10 ήρχισεν ή καθόδος προς τόν λιμένα έν προπομπή υπό τών αρχών και την 12 ή «Πριγκίπισσα Σοφία» άπήρε μεταφέρουσα και αθής ήμάς εις Πειραιά, όπου έφθάσαμεν την 6 προΐνήν ώραν.

Σπανία έκδρομή έν τη διοργανώσει της, δι' ό και παντός επάινου άξιοι είναι και ό Πρόεδρος του Συνδέσμου κ. Έμ. Κυταριόλος και οι Σύμβουλοι κ. κ. Λιμεριάδης, Ν. Α. Καργαδούρης, Π. Παπαδόπουλος, Στ. Ζαγοραϊός, Ι. Μαυρομάτης, ύπερ πάντας δέ ό Γεν. Γραμματευσ αυτού κ. Στ. Έλευθερίου, ό γνωστός δικηγόρος, ό σεμνός τό ήθος φίλος, όστις είναι αυτόχημα ή ψυχή του σωματείου του.

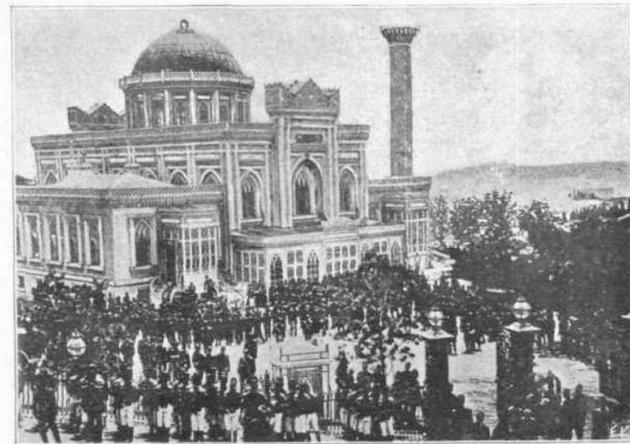
Σημειώτεον δέ ότι ή έκδρομή αύτη ήτο ή πρώτη ήν διοργάνωσε τό καλόν σωματειον και πρέπει κατ' έτος νά διοργανώνη τουαύτην έν τη συναισθήσει ότι είναι ή καλύτερα ύπηρεσία, ήν προς την ιδιαίτεραν τών πατρίδα προσφέρει.

Δίδεται ούτω εύκαιρία, έστο και άπαξ του έτους, εις τούς ένταύθα και έν Πειραιεί και έν Λαυρίω άκόμη έγκατεστημένους Κείους νά επισκεπτόνται την ιδιαίτεραν τών πατρίδα, και εκ της επισκέψεως ταύτης πολλά τό προκύπτοντα άγαθά.

ΑΠΟΨΙΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑΝ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΕΤΟ ΑΛΛΟΤΕ ΤΟ ΣΟΥΛΤΑΝΙΚΟΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ

ΤΟ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ (Η Α.Α.Μ. ΑΝΕΡΧΟΜΕΝΟΣ ΤΗΝ ΚΑΙΒΑΚΑ ΤΟΥ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΥ ΤΟΥ ΤΕΜΕΝΟΥΣ)

ΑΙ Α.Α.Α.Α.Υ.Υ. ΟΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΙ ΠΡΙΓΚΙΠΕΣ ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΗΣ Α.Α.Μ. ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ ΑΜΠΤΟΥΛΑ ΧΑΜΙΤ ΧΑΝ Β

Η ΜΕΓΑΛΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Η ΣΙΔ. ΓΕΦΥΡΑ ΤΟΥ ΓΑΛΑΤΑ Η ΕΝΔΥΣΑ ΤΑΣ ΔΥΟ ΟΧΘΑΣ ΤΟΥ ΚΕΡΑΤΙΟΥ ΚΟΛΠΟΥ

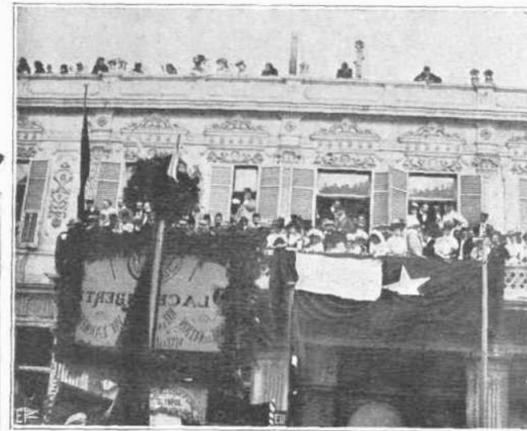
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΓΕΝΝΩΜΕΝΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑΝ

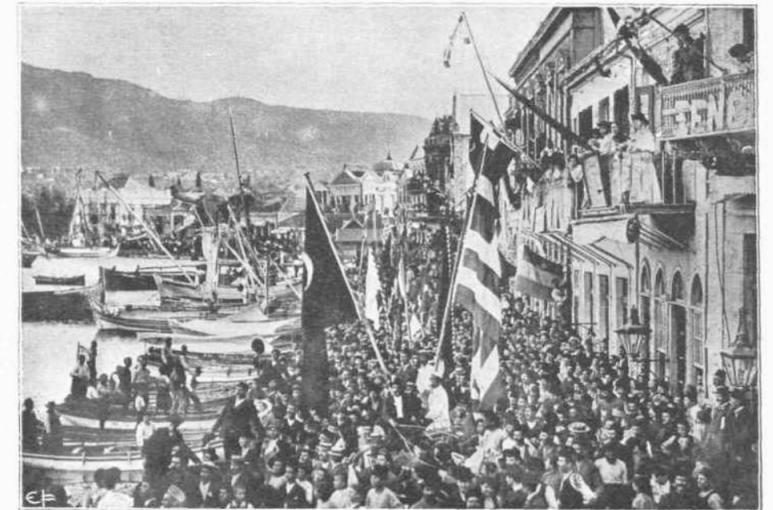
Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙ ΒΕΗΣ ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΩΝ ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΤΗΝ 18 ΙΟΥΛΙΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

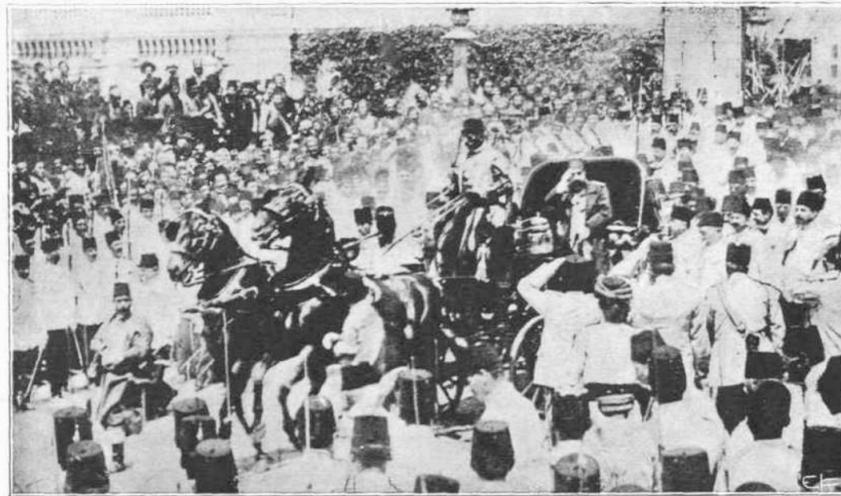
Ο ΠΑΝΗΓΥΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΠΡΟΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΥΠΟ ΟΘΩΜΑΝΩΝ

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΛΕΣΧΗΣ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΩΡΑΝ ΤΗΣ ΑΝΑΚΗΡΥΞΕΩΣ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

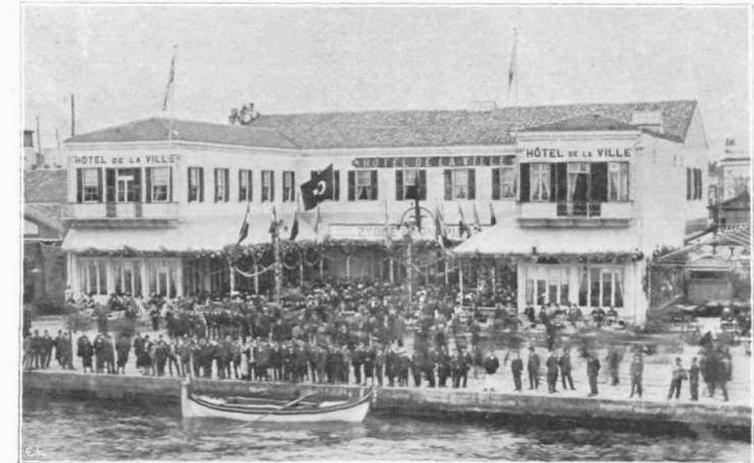
Η ΜΕΓΑΛΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΛΕΣΧΗΣ ΕΝ ΜΙΤΥΛΗΝΗ, ΤΗΝ 18 ΙΟΥΛΙΟΥ

Η Α. Μ. ΕΠΙΒΑΙΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΤΑ ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ

Ο ΧΙΑΜΗ ΠΑΣΣΑΣ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΝ ΕΠΙΣΗΜΩΣ ΑΠΟ ΤΟΥ ΚΟΝΑΚΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΡΕΝΙΤΙΩΝΤΑ ΚΩΣΜΟΝ ΤΗΝ ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΕΥΣΙΝ

ΟΙ ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ ΟΜΟΓΕΝΕΙΣ ΚΑΙ ΟΘΩΜΑΝΟΙ ΠΑΝΗΓΥΡΙΖΟΝΤΕΣ ΤΗΝ ΚΑΘΙΕΡΩΣΙΝ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΚΥΜΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ "ΑΚΤΑΙΟΝ"

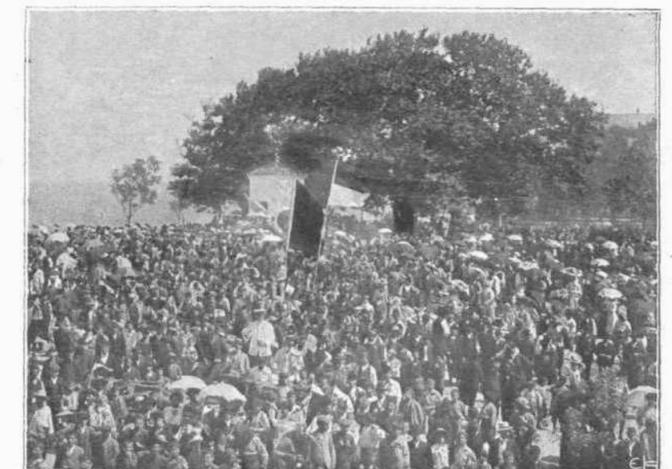
ΔΙΑΔΗΛΩΣΙΣ ΕΝ ΣΤΑΜΠΟΥΑ ΟΔΕΥΟΥΣΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Υ. ΠΥΛΗΝ

ΔΙΑΔΗΛΩΤΑΙ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΤΗΣ Υ. ΠΥΛΗΣ

Η ΕΝ ΜΙΤΥΛΗΝΗ ΔΕΞΙΩΣΙΣ ΤΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ ΤΟΥ ΝΕΟΤΟΥΡΚΙΚΟΥ ΚΟΜΙΤΑΤΟΥ "ΠΡΟΟΔΟΣ-ΕΝΩΣΙΣ", ΚΑΤΑ ΤΗΝ 23 ΙΟΥΛΙΟΥ

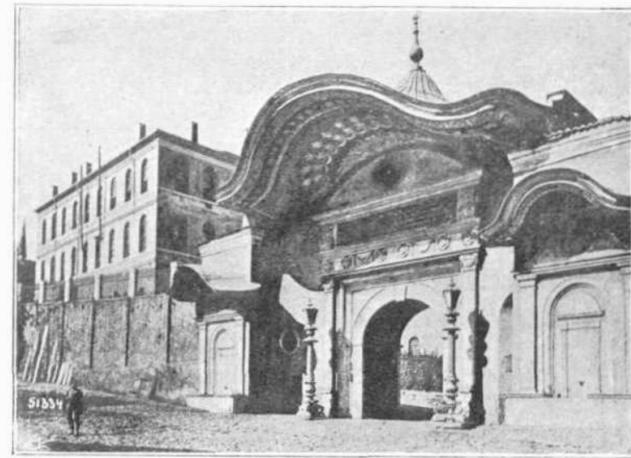

ΟΙ ΑΠΕΣΤΑΜΕΝΟΙ ΤΟΥ ΝΕΟΤΟΥΡΚΙΚΟΥ ΚΟΜΙΤΑΤΟΥ ΕΞΗΓΟΥΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΤΗΣ ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ ΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΑΓΘΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑΝ

ΤΑ ΑΝΑΚΤΟΡΑ ΤΟΥ ΝΤΟΛΜΑ ΜΠΑΚΤΣΕ

Τὰ περίφημα ἀνάκτορα Ντολμά Μπακτσί, ἐπὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς ὁχθῆς τοῦ Βοσπόρου. Εἶναι τὰ ἀρχαία ἀνάκτορα τοῦ Σουλτάνου, μυθώδη διὰ τὸν ἐσωτερικὸν πλοῦτον καὶ τὸν δούκοσμον αὐτῶν. Ὁ χρυσοῦς ὀργιάζει μέσα καὶ ἔξω.

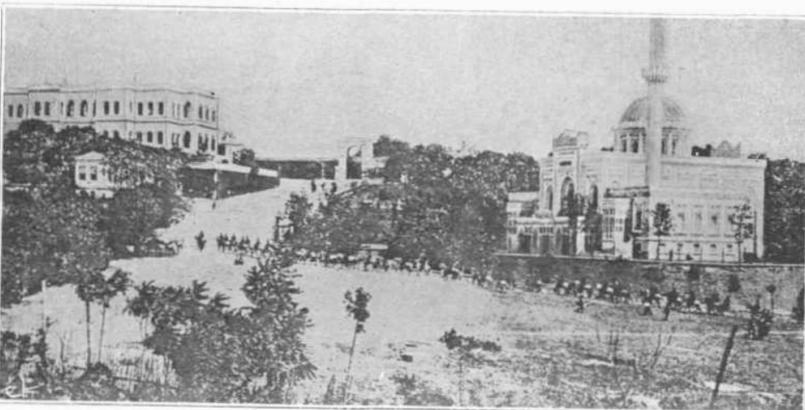

Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΨΗΦΗ ΠΥΛΗ

Ποῖος δὲν εἶχε ἀκούσει περὶ Πόρτας; Ἐκαίεν ἄλλοτε μεγάλων ρόλων εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν διπλωματίαν ἡ Πόρτα, ἡ Ὑψηλὴ Πύλη λεγόμενη σήμερον. Ἄλλ' ὀλίγοι τὴν εἶδον. Διότι δὲν εἶναι κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἡ Πόρτα. Εἶναι πράγματι μία μεγάλη Πύλη, ἕνας κολοσσιαῖος πύλων ἀραβικοῦ ρυθμοῦ ἡ τῆς ἐν Σταμποῦ, ἐν τῇ παλαιᾷ Κωνσταντινουπόλει, περιοχῆς τῶν Ὑπουργείων τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας, ἀρραβωτικῆς ἄλλοτε, κοσμοπλημμυρισμένη σήμερον.

ΟΘΩΜΑΝΙΔΕΣ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΤΟΥ ΓΙΛΔΙΖ

Μαζὴ μὲ τὴν τρομοκρατίαν καὶ τὰς παλαιὰς ἔξεις ἄς ἀπέσιον οἱ γείτονές μας καὶ αἱ Ὀθωμανίδες ἀπέκτησαν τὴν ἐλευθερίαν των. Ἄλλοτε μόνον μέσα εἰς τὰ χαρέμια καὶ πίσω ἀπὸ τὰ καράσια καὶ εἰς τελεῖαν μόνον εἶδον. Ἴδια τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ χαρεμίου εἶναι ἀπόρητον ὑπὸ τὴν κατασκοπίαν, ἦν ἐνήσκον οἱ σήμερον ἑκπαιδευμένοι μεριστάνες. Μόλις ἐπιτρέπεται εἰς αὐτὰς ἐντὸς τῆς ἀχανοῦς περιοχῆς τοῦ Γιλδίτζ νὰ περιφέρονται ἐπὶ πολυτελῶν αὐτοκρατορικῶν ὀχημάτων. Εἰς τὴν παρατιθέμενην εἰκόνα, ἐκ φωτογραφίας ληφθεῖσης ὑπὸ ἐπισήμου Ἀγγλίδου, συνδεομένης μετὰ τὸν αὐτοκρατορικὸν χαρέμιον, φαίνονται αἱ δύο πρώται χανούμισσαι μετὰ τῆς γροίας τροφοῦ των, ἀναπαυόμεναι μέσα εἰς τὸ ἄλωσ τοῦ Γιλδίτζ.

ΤΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΚΤΟΡΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ. ΔΕΞΙΑ ΔΕ ΤΟ ΤΕΜΕΝΟΣ ΤΗΣ Α.Α.Μ. ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ

Τὸ Γιλδίτζ, τὸ φοβερὸν καὶ τρομερὸν Γιλδίτζ, ὡς τὸ εἶχον καταντήσοι οἱ τῆς μαμοιλλίας περίφημοι τιτλοῦχοι. Φαίνεται μὲ τὴν περιοχὴν του, μὲ τὸ αὐτοκρατορικὸν τέμενος, ἔξω προσεσχηται ἡ Α. Μ. ὁ Σουλτάνος. Ἀριστὰ μὲσα εἰς τὰ δένδρα φαίνεται τὸ περιττερον τῶν Σένων, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου, γεμάτου κατὰ τὰ δύο τρίτα ὑπὸ κατασκόπων, ἐδέοντο οἱ ὑπὸ τῶν Πρεσβειῶν συνιστάμενοι ξένοι τὴν τελετὴν τοῦ προσκυνήματος. Στυγνὸν καὶ ἀγχαρὸν πρὶν, μὲ τοὺς περὶ αὐτοῦ θρόνους ἀντιχοῦν τὴν νύκτα — κατὰ τὴν παραδόξου, — ἀπὸ στεναγμοῦ καὶ οἰμωγῆς ἐσχάτης ἀγωνίας, θανατῶνον τοὺς καὶ μόνον προσβλέποντας αὐτὸ, σήμερον πλημμυρίζεται ἀπὸ τοὺς διαδηλωτὰς καὶ τὸν πάντοτε ἀβλαβῆ τουρκικὸν ὄχλον.

ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΙΕΓΓΕΒΙΤΣ

QUO VADIS?

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

Ἡ μορφή του ἦτον ὄμοιά, ἡ κόμη του πλήρης ἰδρώτος, οἱ ὄμοιοι του καὶ οἱ βραχιόνες του περιορίζοντο. Ἐμεινε μίαν στιγμὴν ἀκίνητος καὶ ὡς ἀμυχανὸν. Ἐπειτα ἔβρισε τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τοὺς θεατὰς. Τὸ ἀμφιθέατρον ἐφρενητὰ. Πανταζόθεν ὑψώθησαν φωναὶ ζητοῦσαι χάριν. Ὁ γίγας ἦτο πλέον προσφιλεὶς καὶ εἰς τὴν Ῥώμην. Ὁ Οὐρσος ἐνόησε ὅτι ἐζήτουν δι' αὐτὸν τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν. Δὲν ἐζήτηε ὁμοῦ αὐτὸς τοῦτο. Περιήγαγε τὰ βλέμματά του, ἔπειτα ἐπλησίασε τὴν βασιλικὴν ἐξέδραν κατὰ τὸ σῆμα τῆς νεανίδος εἰς τοὺς βραχιόνους του καὶ ἔβρισεν ἱκετευτικῶς τοὺς ὀφθαλμούς ὡς διὰ τὰ εἶπα. «Δι' αὐτὴν ζητῶ χάριν. Αὐτὴν πρέπει νὰ σώσετε! Δι' αὐτὴν ἔκαμα, ὅτι ἔκαμα». Ἡ θεὰ τῆς λαοθύμου κόρης, ἡ ὁποία εἰς τὰς χεῖρας τοῦ γίγαντος ἐφαινετο ὡς παιδίον συνεκίνησε τὰ πλήθη, τοὺς στρατιωτικοὺς, τοὺς γερουσιαστὰς. Πολλοὶ ἐπίστευον ὅτι πρόκειται περὶ πατρὸς ζητούντος χάριν ὑπὲρ τοῦ τέκνου του. Εἶχον ὅλοι τὴν ἀρετὴν αἶμα καὶ φωνὰν διὰ τοῦτο ἐζήτησαν χάριν καὶ διὰ τοὺς δύο. Ἐξαίρετα ὁ Βινίκιος ἐπήδησεν ἀπὸ τῆς θέσεώς του ἐκρίθη εἰς τὸν στίβον καὶ ἐκάλυψε μὲ τὴν τῆβενον του τὸ γυμνὸν σῶμα τῆς μηστιῆς του. Ἐπειτα ἔσπασε τὸ ἔνδυμα του καὶ ἐφαινότο εἰς τὸ στήθος του αἱ οὐλαὶ τῶν πληγῶν τῆς Ἀρμενίας. Ἐτείνε δὲ τὰς χεῖρας του πρὸς τὸν λαόν. Τότε ἡ φρενίτις ὑπερέβη πᾶν ὄριον. Αἱ φωναὶ αἱ ὁποῖαι ἐζήτουν χάριν ἐγεναν ἀπειλητικαὶ πλέον. Χιλιάδες θεατῶν ἐστρεψαν πρὸς τὸν Καίσαρα σφραγίστας τὰς πυγμὰς. Ἀστραπαὶ μακρῆς, ἐξήρχοντο ἀπὸ ὅλων τῶν ὀφθαλμῶν. Ὁ Νέρων ἤρχισε ν' ἀμφοταλιανεύεται. Δὲν ἠσθάνετο κανὲν μῖσος διὰ τὸν Βινίκιον καὶ ὁ θάνατος τῆς Λυγίας δὲν τὸν ἐνδιέφερε πολὺ. Ὁ ἐρωισμὸς τοῦ ἄλλου δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ὑποταχθῆ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ πλήθους. Καὶ ἤρχισε νὰ ζητῆ ἂν τοὐλάχιστον μετὰ τῶν Ἀγνοουσιανῶν θὰ διεκρινεν ἕνα ἀντίθετον ἐστραμμένον πρὸς τὸ ἔδαφος εἰς σημεῖον θανάτου. Ὅλοι ὁμοῦ ἐζήτησαν χάριν. Ὁ Καίσαρ ἀπεμάκρυνε τὴν σφαιραγδὸν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του μὲ ἐκφρασὴν περιφρονησεως καὶ πικρίας καὶ ὁ Τυγγελίνος, ὁ ὁποῖος ἤθελε τὴν νίκην κατὰ τοῦ Πετρωνίου πάσῃ θυσίᾳ ἔκρινε καὶ τοῦ εἶπε! «Μὴ ὑποχωρεῖς, θεε. Ἐχομεν τοὺς κραυγαζομένους». Ὁ Νέρων ἔστρεψε πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐπὶ κεφαλῆς τῆς φρουρᾶς ἴστατο ὁ ὄμιλος Σοῦμ-πριος Φλάβιος, ὅστις μέχρι τότε ἦτο ἀφοσιωμένος εἰς αὐτὸν ψυχῆ καὶ σωματι. Καὶ εἶδε ἀνήκουστον πράγμα. Ἡ μορφή τοῦ γηραιοῦ στρατιώτου ἦτο πλήρης δακρύων καὶ ἡ χεὶρ του ἐζήτηε χάριν. Ἐν τούτοις λύσσα πλέον εἶχε καταλάβῃ τὸ πλῆθος. Ἦδη ἠκούοντο φωναὶ, «Μητραλοῖα! Ἐμπρηστὰ». Ὁ Νέρων ἐφοβήθη. Ὁς κομωδὸς καὶ ὡς αἰοῦδός εἶχεν ἀνάγκη τῆς εὐνοίας τοῦ λαοῦ. Ἐπειτα ἤθελε νὰ ἔχη ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν λαόν εἰς τὴν πάλιν του πρὸς τὴν Γερουσίαν καὶ τοὺς Πατριάρχους. Ἐνόησεν ὅτι ἦτο κινδυνώδης ν' ἀντισταθῆ κατὰ τοῦ λαοῦ. Καὶ ἔκρινε τὸ σημεῖον τῆς χάριτος. Βροντὰ ἐπιδοκιμασιῶν ἐξεργάσθησαν ἀνὰ τὸ ἀμφιθέατρον. Ὁ λαὸς ἦτο βέβαιος περὶ τῆς ζωῆς τῶν καταδικῶν. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἐκρίσκοντο ὑπὸ τὴν προστασίαν του καὶ κανεῖς, οὐδ' αὐτὸς ὁ Καίσαρ, δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ τοὺς καταδιώξῃ πλέον μὲ τὸ μῖσος του.

XV

Τέσσαρας Βιβνιοὶ ἔφερον μετὰ προφυλάξεως τὴν Λυγίαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Πετρωνίου. Ὁ Βινίκιος καὶ ὁ Οὐρσος ἐβάδιζον παρακλιόμενοι τοῦ φορείου σιγηλοὶ διότι μετὰ τὰς σιγηθίσεις τῆς ἡμέρας δὲν εἶχον τὴν δύναμιν νὰ ὁμιλήσουν. Ἡ Λυγία ἀνέλαβε τὰς αἰσθήσεις της μετ' ὀλίγον. Βλέπουσα γύρω της τὸν πλοῦτον διάκοσμον δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ πῶς ἐφύθη ἐκεῖ. Βλέπουσα σκυμμένον ἀνωθέν της τὸν Βινίκιον ἐφαντάσθη ὅτι δὲν εὐρίσκειτο πλέον εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν. Τὰ χεῖλη της ὄμοια δὲν ἠδυνήθησαν εἰμὴ νὰ ψιθυρίσων κατὰ μὴ ἀκουσθέν. Ὁ Βινίκιος ἐγονάτισε πλησίον της καὶ εἶπε:

Ὁ Χριστὸς σὲ ἔσωσε καὶ σὲ ἀπέδωσε εἰς ἐμὲ.

Καὶ ἔμεινε ἔως τὴν αἰγὴν ἐκεῖ κοντὰ της προσευχόμενος εἰς τὸν Θεόν.

Ἐπὶ πολὺ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος δὲν εἶχε τολήμην νὰ φανῆ εἰς τοῦ Πετρωνίου, μίαν ἑσπέραν ὁμοῦ ὁ Ναζαῖρ ἀνήγγειλε τὴν ἀφίξιν του. Ἡ Λυγία, ἡ ὁποία ἠδύνατο ἦδη νὰ περιπατήσῃ καὶ ὁ Βινίκιος ἔστρεψαν καὶ ἔπεσαν εἰς τοὺς πόδας του.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Πετρωνίος ἔφερον ἀπὸ τὸ Παλατινὸν ἀνησυχαστικὰς εἰδήσεις. Εἶχον ἀνακαλύρῃ ὅτι εἰς τὸν ἀπελευθέρων τοῦ Καίσαρος ἦτο χριστιανὸς καὶ εἶχον εὐρὴ παρ' αὐτὸ ἐπιστολὰς τοῦ ἀποστόλου Παύλου τοῦ ἐκ Ταρσοῦ, τοῦ Πετρου, τοῦ Ἰακώβου, τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ Ἰωάννου. Ὁ Τυγγελίνος ἐφαντάζετο ὅτι ὁ Ἀπόστολος εἶχε θανατωθῆ μετὰ τῶν χιλιάδων ἄλλων θυμάτων καὶ ἦδη ἐμάνθανεν ὅτι οἱ δύο ἀρχηγοὶ τῆς νέας θρησκείας ἔξω ἀκόμη καὶ μάλιστα ἐν αὐτῇ τῇ Ῥώμῃ! Ἀπεφασίσθη λοιπὸν νὰ ἀπαλλαγῶν αὐτῶν παντὶ μέσῳ. Ἐστάλη ὁδὸν πλῆθος στρατιωτῶν νὰ ἐρευνησούν. Ὁ Βινίκιος ἀπεφάσισεν ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Ἀπόστολον, καὶ τὴν ἰδίαν ἑσπέραν αὐτὸς καὶ ὁ Οὐρσος μετέβησαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Μαριάμ ὅπου εἶχον τὸν Πέτρον περιοριζόμενον ἀπὸ δρόκα πιστῶν. Ὁ Τιμόθεος, ὁ σύντροφος τοῦ Παύλου καὶ ὁ Λίνος ἦσαν ἐκεῖ.

— Ἀδθέντα, τοῦ εἶπεν ὁ Βινίκιος, ἄρχου νὰ σὲ ὀδηγήσωμεν τὸ πρῶτον εἰς ἀσφαλὲς μέρος. Θὰ σὲ φέρωμεν ἐκεῖθεν εἰς τὸ Ἄντιον ὅπου εὐρίσκειται ἡ ναὺς μετὰ τὴν ὁποῖαν θὰ φεύγομεν εἰς τὴν Νεάπολιν καὶ ἔπειτα εἰς τὴν Σικελίαν. Οἱ ἄλλοι ἐβίαζον τὸν Ἀπόστολον νὰ δεχθῆ.

— Κρίψου, ἀδθέντα, διότι δὲν δύνασαι νὰ μείνης εἰς τὴν Ῥώμην. Θὰ διατηρήσῃς ῥῶσαν τὴν Ἀλήθειαν διὰ τὴν ἀπολοσθῆ μετ' ἡμῶν καὶ μετὰ σοῦ. Ἀκούσε μας, Σὲ ἱκετεύομεν ὡς πατέρα μας.

Συγὰ ἦδη ὁ ἀλιεὺς τοῦ Κυρίου εἶχε, ἐν τῇ μονώσει του, ὑψώσῃ τὰς χεῖρας του πρὸς τὸν οὐρανὸν ἑρωτῶν: «Κύριε, τί ὀφείλω νὰ πράξω; Ἀπὸ τρεῖς ἄνθρωποι ἐπὶ τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου δὲν εἶχε γνωρίσῃ τὴν ἀνάστασιν. Αἱ δυνάμεις του εἶχον ἐξαντληθῆ καὶ ὅταν τέλος εἰς τὴν πόλιν ταύτην, ἡ ὁποία ἦτο ἡ κεφαλὴ τοῦ Κόσμου, εἶχεν οἰκοδομήσῃ τὸ ἔργον τοῦ Διδασκάλου, μία μόνη φλογώδης ἀπόνοια εἶχε διακόψει τὸ ἔργον τοῦτο. Καὶ τώρα ἐστρεπε ἐκ νέου νὰ ἐπαναρχήσῃ τὴν πάλιν. Καὶ ποῖαν πάλιν! Ἄφ' ἐνός ὁ Νέρων, ἡ Γερουσία, ὁ Λαὸς, οἱ λεγεῶνες, ἐσφριγγον μὲ σιδηροὺν δακτύλιον ὅλον τὸν κόσμον, πόλεις ἀναριθμήτους, ἀναριθμήτους επαρχίας καὶ ἀπέναντι αὐτῶν, καταβεβλημένος ἀπὸ τὴν ἡλικίαν καὶ τὸν κάματον. Καὶ διελογίζετο πολλὰς ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν αὐτὸς νὰ παλαίῃ κατὰ τοῦ Καίσαρος καὶ μόνος ὁ Χριστὸς θὰ ἠδύνατο νὰ πράξῃ τοῦτο.

— Κρίψου, ῥαββί, καὶ σώσε μας, ἔλεγον πάντες. Τέλος ὁ Λίνος ἔκρινε πρὸ αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν του: — Ἀδθέντα, τοῦ εἶπε, ὁ Σωτὴρ σοὶ εἶπε: «Ποίμεινε τὰ πρόβατά μου». Ἀλλὰ τὰ πρόβατα δὲν ὑπάρχουν πλέον ἢ θὰ ἐξολοθρευθῶν ἀφῶν. Ἐπίστευε ἐκεῖ ὅπου δύνασαι νὰ τὰ ἐπανεύρῃς. Ὁ θεῖος λόγος τῆ ἀκόμη εἰς τὴν Ἐφεσον, εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν καὶ ἄλλας πόλεις. Διὰ τὴν μείνης εἰς τὴν Ῥώμην; Ἄν ἀπολοσθῆς θὰ καταστήσῃ ἀπόλυτον τὸν θρίαμβον τοῦ Κρατοῦς. Εἶσαι ὁ λίθος ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὀικοδομήθη ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ. Ἄφρησε μὲ ν' ἀποθάνωμεν, ἀλλὰ μὴ ἐπιτρέψῃς νὰ νικήσῃ ὁ Ἀντίχριστος καὶ μὴ ἐπιστρέψῃς πρὶν ἢ ὁ Θεὸς ἀφανίσῃ ἐκείνον ὅστις ἔκαμε νὰ χυθῆ τὸσον αἷμα ἀδῶν.

— Ἴδὲ τὰ δακρυά μας! ἐπανελαμβάνον οἱ ἄλλοι. Τὰ δάκρυα ἐκάλυπτον τὴν μορφήν τοῦ Πέτρου. Ἠγέρθη, ὑψώσε τὰς χεῖρας ὑπεράνω τῶν γονατιζόμενων θεατῶν καὶ εἶπε! — Δοξαζόμενον ἐστὶ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου καὶ γεννηθῆτω τὸ θέλημά του!

XVI

Τὴν αἰγὴν τῆς ἐπομένης δύο σκῆαι ἐπροχώρουν ἐπὶ τῆς Ἀπτανῆς ὁδοῦ πρὸς τὰς πεδιάδας τῆς Καμπανίας. Ἦσαν ὁ Ναζαῖρ καὶ ὁ Πέτρος, ὅστις ἐγκατελείπανε τὴν Ῥώμην καὶ τὰ τέκνα του, τὰ ὁποῖα ὑψίσταντο μαρτύρια εἰς τὴν Ῥώμην. Ὁ οὐρανὸς ἐφωτίζετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Ὁ δρόμος ἦτον ἐρημος. Ἐπειτα ὁ ἥλιος ὑψώθη ὑπὲρ τὰ ὄρη καὶ περιέριον θεαμα εἶδον οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ἀποστόλου. Τοῦ ἐφάνη ὅτι ἡ ξανθὴ σφαῖρα ἀντὶ νὰ ὑψοῦται πρὸς τοὺς οὐρανούς εἶχεν ὀλισθήσῃ ἀπὸ τὰ ἴλην τῶν ὀρέων καὶ ἠκολούθηε τὴν ὁδόν.

Ὁ Πέτρος ἐσταμάτησε καὶ εἶπε: — Βλέπεις τὸ φῶς αὐτὸ, τὸ ὁποῖον προχωρεῖ πρὸς ἡμᾶς; — Δὲν βλέπω τίποτε, εἶπεν ὁ Ναζαῖρ.

Ὁ Πέτρος ὁμοῦ ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς του μετὰ τὰς χεῖρας του καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν: — Ἐρχεται πρὸς ἡμᾶς ἄνθρωπος μέσα εἰς τὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ οὐρανοῦ.

Ἐν τούτοις δὲν ἔφθανε μέχρι τῶν ὠτων τῶν ἡζος βημάτων. Γύρω σιγῆ ἀτελείωτος. Ὁ Ναζαῖρ ἔβλεπε μόνον μακρόθεν ὅτι τὰ δένδρα ἐκινούνητο ὡς ὑπὸ χειρὸς ἀοράτου καὶ ὅτι εἰς τὴν πεδιάδα διεχύνετο πάντοτε περισσότερο τὸ φῶς.

Καὶ παρετήρησε τὸν Ἀπόστολον μὲ ἐκπλήξιν. — Ῥαββί, τί ἔχεις λοιπὸν; ἀνέκραξε μὲ ἀγωνιώδη φωνήν.

Εἶχεν ἐκπλήξῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Πέτρου ἡ βακχικία του. Οἱ ὀφθαλμοὶ του παρετήρησαν ἀτενῶς ἐμπρός. Τὸ στόμα του ἦτον ἡμάνωκτον καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐξέφραζε καταπλήξιν, χαρὰν, ἠδονίην... Ἐγονάτισε καὶ μετὰ τῆς τεταμένης τῆς χεῖρας εἶπε: — Χριστέ! Χριστέ!

[Ἔπειτα συνέχεια]

✠

ΣΤΗΝ ΠΑΡΘΕΝΑ

... Κ' ἐγέννησε ἡ Ἀθηνᾶ τὸν Παρθενῶνα
κ' ἐγέννησε ἡ Μαρία τὸ Χριστό
τῆς Τέχνης τὸ θεὸ ἢ μᾶ, τοῦ Κόσμου ἢ Ἄλλῃ.
Κι' ἀπὸ αἰῶνα ὁ ἄνθρωπος σ' αἰῶνα,
μὲ ἀνοικμένο στόμα, εἶτε κλειστό,
ἦν ἡνὸς οὐράνιους στήν Παρθένα ψάλλει.

*

Καὶ σιὸν σπητιὸν τὴν πάναγην γαλήνην,
κ' ἐκεῖ ποῦ οἱ πράσινα ξαπλώνουν κάμποι
κι' ἄσπον ἡ Τεργιχόση στήν θρόνον,
φῶς ἢ Παρθένα περίσσο χυνεῖ,
σὴν μαγεμένη λαμπάδα λάμπει
καὶ μὲ τὸ φῶς Της διαγχεῖ τὸν πόνο.

*

Κι' ἂν ἔχη ἡ Ἀνοῖξη λουλοῦδια μοσχομύριστα,
κι' ἂν ἔχη ἡ θάλασσα κοράλλια πλήθη,
κι' ἄστειρ' ἂν λάμπουνε σιὸν οὐρανόν,
βρίσκεις στολίδια, περὰ δὲ ἀίμματα
μέσα στὰ πάναγνα τῆς Κόρης σιτήθῃ:
Τὰ δειρὰ της χροσάρι ἀγρό.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ Ν. ΣΗΝΩΝ

ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ ΕΦΕΤΟΣ

ΜΠΡΙΣΑΝΤΩ — Κ. ΣΑΓΙΩΡ

Βέβαια δεν κίτρισε από τόσα να κίτρισε η εφετεία του θεάτρου, αλλά και βέβαια όλα έως τώρα έγιναν είσοδοι να δώσουν τόπον εις κάποιον χαρακτηρισμόν.

Το εφετεϊόν Θεατρών θέατρον είνε κατὰ πρόωτον την προσοχήν των ηθικολόγων και της αστυνομίας. Το κακό των σκηνών έργων περιεσπλήθη διότι το ήθελεν η εμπορεία να το κατορθώση αυτό η αστυνομία, ούτε διότι ο κόσμος δεν ήρθεκετο εις τα τοιαύτων ειδους έργα. Εφοβήθησαν οι διωκόμενοι των Τύπων. Απλοστάσια. Και τον εφοβήθη και μερίς θεατών. Οι Γάλλοι του Φαληρικού θεάτρον και οι θεαταί του, οι οποίοι δεν φοβούνται, παίζουν και βλέπουν, τι θέλουν. Έπειτα ήλθαν τα ελληνικά έργα—αί επιθεωρήσεις ιδίως— και ανέκοψαν τον μεταφραστικόν ροδόν, ο οποίος εδημιούργει τα θεάματα κατὰ τον όποιον η κατακαυρήνη.

Και τώρα όλοι οι φιλολογοί γράφουν άνευδότης και αί επιθεωρήσεις κριταρχούν επί σκηνης και εν σχεδίοις και νέος δρόμος χαρασσεται, δρόμος τον όποιον δεν άνεκοψαν μέχρι τοδδε άδρά έργα ελληνικά. Άς ειρηθώμεν έως το τέλος να χωρητήσωμεν ένα δυνατόν ανηγραφή— έως τώρα δεν έχομεν παρά τον κ. Χόρν τον «Πετροζάηδον».— άς ειρηθώμεν να επιβληθή αυτός ο ανηγραφεύς εις το ναπροσδώριον γούστο τον Αθηναίων και άς κάμωμεν μίαν... επιθεώρησην εις τα διάφορα θεάτρα.

Εις εκείνο το κομμόν θεάτρον της «Νέας Σκηνής» κριταρχεί η δεσποινίς Μαρία Κοκοπούλη και ο κ. Κ. Σαγιώρ. Ήρχισαν με την «Νεότης» του Πικάρ, εις το όποιον η πρωταγωνίστρια από το μαγκοκόριτο της Μομάτης, ποδ μάς παρουσίασε τόσω ζωντανά εις την πρώτην πράξιν, έως την ούσχηον, εις την ψυχρή της όποιας η φωνή του καθήκοντος όμιλει περισσότερο από την φωνήν του έρωτος, ειχε δείξη μίαν μεγάλην και ποικίλην κλίμακα αισθημάτων, και τό έκανεν αυτό, χωρίς καμμίαν προσπάθειαν, με ήρεμον άφελειαν, μελετημένα. Και μόνον επιμέλεις και έπιμονος μελέτη από ήθοποιών, κερτημένην και όλα τα άναγκαία φρονικά χαρίσματα, και βοηθημένην εις την εκτέλεσην του τόσω δυσχερούς έργου από συναγωνιστάς της άξίας τον κ. Μισρά, Γαβρηλίδον και Δεληγιώτη, ήμπορούσαν να μάς παρουσιάσουν αυτό τέλειον τό σύνολον, τό όποιον μάς παρουσίασαν.

Επακολούθησαν έπειτα η «Μαμά Κολλυμπί» και τό «Τέλος του Κόσμου», άσχετά καλά διδαχθέντα άλλα κατώτερα από την εν τώ θεάτρον του Συντάγματος επιτυχίαν. Ο «Μπρισαντώ» μάς έπαροχθή να παρουσιάση δραματικόν τον κ. Σαγιώρ, ο όποιος έχει κριταρχήση πλέον ως κομικός, ο όποιος εκράτης και τον «Χωροφύλακα Θανάση» άκόμη. Ο «Μπρισαντώ» έργον γραμμένον από τον Φερωντή διά τον έαντόν του, έργον παιχθέν από τον ίδιον έδω, έργον τραγικόν εις τό σύνολόν του, υπερταρχικόν εις τό τέλος του δεν ήμπορούσε κατὰ την όμόφωνον προφητείαν του κόσμου, παρὰ να οίξη τον κ. Σαγιώρ. Και όμως τί δεν κάνει η μελέτη, όταν θέλη και έχη καιόν ο καλός ήθοποιός να μελετήση. Δεν έοιάθηκεν άπλως ο κ. Σαγιώρ. Εργάη άνοήτως, ψυχρολογημένος, τόσον μελετημένος, ώστε δεν ήμπορούσε κανείς να ξεχωρήση τον ήθοποιόν από τον άνθρωπον, καταπλήσσαν το κοινό διαρκώς, μέχρι της στιγμής άκομή του θανάτου του, θανάτου υπερόχως τραγικού. Επακολούθησαν τα «Νέα

ΚΥΒΕΛΗ ΙΑΚΡΙΑΝΟΥ

Παναθήναια» τον κ.κ. Αντίνον και Τσοκοπούλου, εις τα όποια όλοι οι ήθοποιοί έχουν να δείξουν κάτι και τα όποια κριταρχούν πλέον εις την Ν. Σκηνήν έως την ώρα.

Εις τό θεάτρον του Συντάγματος κριταρχεί η κ. Νίκα. Ένας θηλικός Πρωτεύς της σκηνής, θριαμβεύον εις τό δράμα και την φράσαν και εις την καλλιφρονίαν και χάριν και χορούς άπαιτούσαν επιθεώρηση. Και τό στείλη όμως το διάσον από τους εκλεκτοιότερους των ήθοποιών. Τον κ. Φύροσι, ο όποιος θανατούσε εις κάθε έργον άνεδέχη θανασιώτους έαντό εις τον «Χρηματιστή», εις τό «Ζιζάνιον» και την «Σαλώμην». Τον κ. Νίκαν, τρείς κομικούς τον περίφημον Χρυσομάλην, τον τόσον ευνουείδητον και μορφωμένον Χαλκιόπουλον και τον Παπαϊώννου. Τας κυρίας Βασιλείαν Στεφάνου, Φύροσι κ.κ. Τον νέον άλλα πολλά ήποσόμενον κ. Ιακωβίδην. Τον κ. Ροζάν. Όμοιολογούμενος δυνατότερα συγκροτημένος θίσιος δεν παίξει εφέτος, έχον μάλιστα επί κεφαλής τον κ. Θ. Οικονόμου, τον διαμόνον και επιστημονικώς πλέον μορφωμένον πρόφην Λιουθνήν της Σκηνής του Β. Θεάτρον.

Το θεάτρον του Συντάγματος κατέβαλε τας δυνατότερας και επιτυχετέρας προσπαθείας να διδάξη εκλεκτά έργα. Η «Σαλώμη», τό «Τέλος του Κόσμου», τό «Ζιζάνιον» και ο «Χρηματιστής». Οι Πετροζάηδες» του κ. Χόρν έπειτα η «Πρωθυπουργία» του αναδέλφου κ. Τίμου Μωραΐτη. Αυτός ο κατ'όλους μόνον άκοι να δείξη μίαν εισηγηθόσαν άγαστήν και φιλοπονήσαν άγαστιώσαν, επιμέλειαν δε περι την σκηνοθεσίαν όχι συνήθη Η «Σαλώμη» έσημείωσε επιτυχίαν τόσον τέχνης, όσο και δικαιοσύνης.

Ανπούμαι διότι ο χώρος δεν μου επιτρέπει να γράψω πολλά περι «Πετροζάηδον» του συμπαδός φίλου κ. Χόρν, του γεροϋ άξιωματικού του Β. Ν. Με δύο λέξεις όμως: «Ελληνικόν, με έπόθεον και θέσαν ελληνικήν, με σκηνηκήν οικονομίαν. Άξιον τέλους. Ένοσείται ότι η επιθεώρησις έκαμε και έδω τό έργον της. Ο «Κνηματογράφος» του κ. Πολ. Άρκας (Πολύβιον Δημητρακοπούλου) γεμάτην τραγωδία και καλαμπόρια ξεθερόνισε κάθε άλλον έργον.

Μας μένει η τρίτη πρωταγωνίστρια η κ. Κυβέλη Άδριανού εις τό Πανελλήνιον τό και θεάτρον Κυβέλης όνομασθέν. Την εμφάνισίν της έκαμε με τό μονόπρακτον δράμα του Μπράκκο «Η προσοπίδες», την «Κόρην του Ιερθεά» του Καβαλλότι και την χαριτωμένην κομωδίαν τό «Κοριτσάκι». Τρείς διαφορετικοί ρόλοι επιτυχώς εξελιχθέντες, την έδειξαν άδιάπώτως δυνατήν.

Και αυτό του θεάτρον ειχε έλαινη ή προσπάθεια να διδάξη ελληνικά προσιότατα έργα. Το «Λιλιόδι» του κ. Νισβάνα, τό άγγελόμεινον «Κόκκον ποικάμω» του κ. Μελά, ο «Ιοάννης Κολέτης» του κ. Δημητρακοπούλου αναδεικνύον άγάπην προς την ελληνικήν φιλολογικήν εργασία, άγάπην η όποια θά έφερε να ενθαρρυνθή. Έκλεκτικός ο θίσιος και εις τα ζένα έργα άνεβίβασεν άκόμη και τό «Σπίτι της Κούκλας» του Ίγερ.

Μία επιθεώρησις βέβαια άπείλει και αυτό τό θεάτρον. Εις την συγκομίδην του Ίουλιόν υπάγεται και τό εν τώ θεάτρον του Συντάγματος αναβιβασθέν δράμα ο «Μαριαζωμένος Βασιλέας» του άρχιωννίκτου τον «Καιρών» κ. Σπύρον Νικολοπούλου, με έπόθεον την Άλωση της Κωνσταντινουπόλεως και τον θάνατον του τελευταίου Έλληνος Αύτοκράτορος, του γεν

Ατυχώς λόγω του πένθους της δεν ήδυνήθη να παρακολουθήση η «Εικονογραφημένη» την διδασκα

Π. ΓΑΒΡΗΛΙΑΔΗΣ

ΜΑΡΙΚΑ ΚΟΤΣΟΠΟΥΛΗ

λίαν του έργου, δι' ο μεταφέρωμεν εκ της «Εστίας» την δημοσιευθείσαν περι αυτού κρίσιον:

Η άναγνωστογραφία των εφημερίδων, ήτις ήγγισε με χείρα ούτε καθαράν ούτε ελαβή τας όμοιοτέρας ιστορικός παραδόσεις του Έθνους, έπρεπε από την σκηνηκήν του θεάτρον. Η άποστασις από εν εξαοβλιδον μέχρι της σκηνής ειχε μεγάλην ενός ιστορικού δράματος από τον ανηγραφέα του. Ειχε δε και γενικώς παραδεξιμένην, ότι υπάρχουν γεγονότα και πρόσωπα ιστορικά, τό όποια οι σεβόμενοι έαντοίς και την Ιστορίαν πρέπει ν' άφίρουν όπος αί μεγάλα ποιητικά παραδόσεις τά έφρασαν μέχρι των νεωτέρων, εκτός αν αιδανθοδν μίαν στιγμήν της μεγαλοφυίας της ανοήν να τους θανατώνη.

Αλλά δυστυχώς πώς Έλληνα αισθάνεται τόσον σιγνή την ανοήν της μεγαλοφυίας... Ο «Μαριαζωμένος Βασιλέας» του κ. Σ. Νικολοπούλου επαίχθη εις τό θεάτρον του Συντάγματος. Δράμα βεβαίως δεν ειχε, άφού η δραματική πλοκή και η δράσις άποτελούνται άποκλειστικώς από τας άγορεύσεις του τελευταίου των Παλαιολόγων προς τους αλλικούς του και προς τό κοινό και από τας πληροφορίας, τας όποιας δίδουν εις την τετραπρακτον (με ένα κριμαμένο επί πλέον) φλυαριαν των αί δύο κόροι του Δομοτικού. Άλλ' ούτε και σιγνήν δραματικόν σκηνών δίνονται εις τό όνομα τό έργον, άφού δεν έχει καμμίαν σκηνήν, εις την όποιαν να έπαρχη έξασις άλλη από την των φράσεων, φράσεων σιγροτύπων άρθρων της 29 Μαΐου.

Ο ανηγραφεύς ειχε από τους πολύ καλούς δημοσιογράφους. Άλλά δι' αυτό άκριβώς έπρεπε να ειχεν εις κατώτερον βαθμόν τό περιώνυμον δημοσιογραφικόν θάρρος, τό όποιον δεν δειλιά πρό ούδενός θέματος, ούτε χρονοτριβεί μεταξί άποφάσεως και εκτελέσεως. Δυστυχώς δε διά την σκηνην χρειάζεται επιμέλεια ούχι δημοσιογραφική. Επιμέλεια τουλάχιστον τόση, ώστε να μη άκούη ο θεατής περι Γιαντιόρων, ούτινες κάμνον έφοδον κατὰ της Κορινθίσεως, ούτε τόσον πικρούς και ισχυρούς κανονοβολισμούς.

Δεν ήξείρω αν η δημοσιογραφική εφημερίτης επιβάλλει, ώστε από την πρώτην σκηνήν του έργου τα πρόσωπα αυτού να εινε καλώς πληροφορημένα περι της πτώσεως της Κωνσταντινουπόλεως, περι του θανάτου του Παλαιολόγου και περι της εγκαθιδρύσεως του Σουλτάνου εις την Κωνσταντινούπολιν και του Ισλαμισμού εις την Άγ. Σοφίαν. Το θεάτρον όμως δεν δέχεται τοιούτων ειδους εφημερίτητα. Ούτε και τας φλυαριάς, αί όποιας συνοδεύον άντι έποκροίσεως τας άγορεύσεις του Αύτοκράτορος, του γεν

νάου εκείνου μαχητού, όστις έποβάλλεται εν στιγμήν επετείτης κρίσεως εις χρονοτριβές λόγων και... διαλόγων με τον Μ. Κωνσταντίνον και τον Μ. Αλέξανδρον (;) τον όποιον αί προσιόται στοίλζον τον Αύτοκρατορικόν κήπον. Δεν εινε άνάγκη να επεκαθή κανείς και εις άλλας παρατηρήσεις, άφού άνάλογοι του έργου δεν εινε δυνατόν να γείνη, μη έπαροχούς έποθέσεως. Το κοινόν ξεπροκορήσε και εκάλισε τον ανηγραφέα επί της σκηνής. Ειχε ευχάριστον όμως ότι έπανος πλέον να χειροκροτή εις τας πατριωτικάς άγορεύσεις και εις τον κρότον των ανηροβόλων.

Και τώρα ιδιαιτέρως περι «Μπρισαντώ». Την άληθεία πρέπει να γίνη ιδιαιτέρως λόγος περι της διδασκαλίας τούτου εν τη «Νέη Σκηνή», πρό πάντων όμως περι της έποκροίσεως του Σαγιώρ. Με δύο λέξεις η έπόθεσις του είναι αυτή: Ο Μπρισαντώ είναι ήθοποιός της παλαιάς σχολής, τό σίμωρον, των τραγικών έξαοβλιδων των έξωφρενικών χειρονομιών, πλανώμενος άνα τας έπαρχίας της Γαλλίας. Ένθ δοκιμάζει εν έργον, παρουσιάζεται μία νεότης, η Φανόετα, και την προσλαμβάνει ως δόκιμον, βαθμηδόν την συμπαθεί, την χειροαγορεύει, την άραπά, άλλ' εκείνη εξελίσσεται εις καλλιτέχνηδα με τους θανασιώτας της και με την φήμην της. Έως έδω πάει καλά. Ο ρόλος του Μπρισαντώ είναι ρόλος κομικός εν τη επεβολική και βαγαμπονική του τραγικότητι. Ο Σαγιώρ παρουσιάζεται τελείως. Άλλ' εις την τρίτην πράξιν πλήρης μεταμόρφωσις. Ο Μπρισαντώ, άπόμαχος της σκηνής πλέον, εκποικιμένος τελείως από την νεωτέραν ανοήν της Τέχνης, ένα γεγονότα άγαθώτατον και γαλήνιον, ζή εις μίαν έπανιν την όποιαν κάποιος θανασιώτης του το έχάρισε κάποτε, ένα έρείπιον ζωής, διατηρούν τας άναμνήσεις του τρανυμώδους βίου και την άνάμνησον του καλλιτεχνικού του έρωτος. Κάπον κάπον τον έπισκεπτοίται αί παλαιά του μαθήτρια και τό άναρωτίζον την οβσημένην του ζωήν. Άλλ' η όγεία του έχει κλονισθή πλέον. Και έξαφρα τον έπισκεπτεται η παλαιά συμπαθεία του, η Φανόετα, η μαθήτρια του, την όποιαν ειχε παραμαχος άγαπήσει. Το γεγονότα αναλωπυροίται ούκ καθήλα του της έτελείσεως τό λάδι. Η συγκίνηση και η άνάμνησις του έποβόσκοντος μέσα του έρωτος είναι η ανοή του το άνάβει την φωτιά πλέον. Και αυτή η συγκίνηση τον φρονείει.

Ο Μπρισαντώ εκπνέει ούκ σιγνήν. Χωρίς ούχθους και ούλοιάματα. Ένθ σνομίλει με την Φανόετα του, λυγίζει και πάπει άνωθεν εις την άγκαλιά της. Ο Σαγιώρ, ο κομικός, έκαμε τους θεατάς να φρεκιάσουν, να δακρύσουν και να έκοπάσουν εις άγρια χειροκροτήματα.

Εις την «Ν. Σκηνή» άνεβιβάσθη και ο «Μηταίλος» του αναδέλφου κ. Σ. Γρανίτα, άρχιωννίκτου του «Χόρνου». Ο καλός αναδέλφος εις σιγνήν χρονογραφημάτων ειχε κατορθώση να δημιουργήση ένα θανασιόν τέπον ουμυλιώτου λογιού ενδύον γεμάτον από ευριτανικήν έξεπνάδα, με την όποιαν έκαμε, συνζήτη και έχοχόλιαζε όλα τα γεγονότα της ήμέρας, από της περιφημον σοννετιώσεως του Ρεβάλ μέχρι και του Τορν. συντάγματος. Ο Μηταίλος τον ειχε κατανήσει πλέον σιγατηγός, ναύαρχος, διπλωμάτης, φιλόλογος, πατριάρχης, άπ' όλα, δίδον την γνώμη «άπο σπηθύρου» εις όλα. Αύτόν τον τόπον του τον έξωτιάνενο έξανατότα και τον άνεβίβασεν επί σκηνής εις μίαν ήθογραφίαν πολύ καλήν. Φαντασθήτε τον λο

ΡΟΖΑΛΙΑ ΝΙΚΑ

χίαν Μηταίλον, άνακατωθέντα τόσον πολύ εις την σκηνήν του καθημερινού Αθηναϊκού βίου, μεταβαίνοντα εις την πατρίδα του, εκθέτοντα, έξηροδντα, σχολιάζοντα, όμι ειδε, όμι ήκουσε. Γίνεται τοιοιτοόπως μία διπλή επιθεώρησις, των έδω και των εν τας έπαρχίας, άκόμη και επιθεώρησις διαλέκτου και ιδιωτικόν τοικιδόν. Το θεάτρον επλημύρησε κριτολεκτικώς και ο Μηταίλος-Σαγιώρ μέσα εις αυτό τό κομωπύλαγο έδοξε δάφρας.

Με μιά ματιά αυτός ειχε ο άπολογισμός της θεατρικής κινήσεως έως τόρα. Α.Ζ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΝΙΚΑΣ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΛΙΓ' ΟΛΑ

ΘΕΜ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

Η «Εικονογραφημένη» θρηνεί τόν θάνατον του πατρός του Διευθυντού αυτής, επισυμβάντα τήν 16 Ιουλίου. Γίος του ευπολογητού τών Γαρόν Νικ. Δ. Βρατσάνου...

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

καί τήν Δ^{να} Ελένην Θ. Βρατσάνου. Η «Εικονογραφημένη» δέσται του Ίφίστου όπως αναπαύση τήν ψυχήν του...

ΔΗΜ. ΒΙΚΕΛΑΣ

Απέθανεν ο Δ. Βικέλας. Είναι από τους ελάχιστους νεοέλληνας μαζί με τους οποίους δεν απέλινα και τό έργον των...

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΙΚΕΛΑΣ

σμός εστερήθη ενός τόνος...

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

«Εκκλησιαστικός Φάρος» μηνιαία Εκκλησιαστική επιθεώρησις. Έξεδόθη και τό Τ' τεύχος του Α' τόμου...

ΕΘΝΙΚΑ ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

Κατά Μάιον του 1907 απέβησαν εν Τεργέστη ο Παύλος Αμπερσοίου Ράλλης, άγιον τό 61ον έτος. Έν τή ελληνική κοιμητηρίω εξεφανήθησαν τότε επικήθειο υπό του Προέδρου τής αυτών Έλληνικής κοινότητος...

Λογοδοσία τών κατά τά έτη 41 και 42 πεπραγμένων υπό του Προέδρου του «Παρνασσού» κ. Τυμ. Αργυροπούλου. Είς εβδομήκοντα περίπου ασέβας συμπεριλαμβανέται απολογισμός φωτιστικής εργασίας...

Σηροί άριθμοί κατά τό πλείστον πληροίαι τό τεύχος, αλλά πόσην δρασιν, πόσας προσπαθείας και πόσας εσργασίας δέν φανερώνουν!

ρικοί Έπιμελητηρίου εξεράντων τάς άρετάς του μεταστάτος. Έν τή Έπιμελητηρίω, ούτως ο αποδώσας ήτο μέλος, πλείστον εξεσκήσαν έπιτροπήν έπ' αγαθή τών έμπορικών συμφερόντων του τόπου...

Ο Παύλος Ράλλης διεδέθη έλας τάς μεγάλας άρετάς του πατρός του Αμπερσοίου. Οί Έλληνες Τεργέστης έμοφώνως έμολογοῦν ότι είς τάς δύο γενεάς του Ράλλη χροιστείται πρωτίστως ή έν τή παροική διατήρησις τής Έλληνικής εκπαίδευσως και ή ύπέροχος κοινωνική θέσις τών εκεί Έλλήνων.

Ο Παύλος Ράλλης ήτο άθροδός ένθεσμος Έλλην. Πάσα έθνική έσοφορά έφεραν ως πρώτην ύπογραφήν τό άληθές σεβαστόν όνομά του. Άνευ έκείνου του όνόματος ή έπιτυχία ήτο άμφίβολος, διότι μόνον ότε ένεφανίζετο ο Ράλλης ούδεις είχε τήν δύναμιν ν' άρνήθη τήν συνδρομήν του. Κατά τόν πόλεμον του 1897 ο Παύλος Ράλλης ήτο είς συνεχή όργανισμόν, χωρίς νά προδίδη τούς παλιούς τής Έλληνικότητας καρδιάς του.

Ούδεις άπορος Έλλην διήλθεν εκειθεν χωρίς νά λάβη βοήθειαν παρά του Παύλου Ράλλη. Προς ούδενά Έλληνα τής Τεργέστης, περιλήθοντα είς οικονομικές δυσχερείας ήρνήθη πρόθυμον γενναίαν άρωγήν, πάντοτε άθροδός, άνευ έπιβείσεως.

Ητο τόσον ταπεινόφρων συνάμα ο άειμνηστος Παύλος Ράλλης, ώστε ούδέποτε περιέμεινε τόν πρόσ αυτόν όφελόμενον χαιρεισμόν, αλλά πρώτος μακρόθεν άπεκαλύπτετο ένόπιον παντός γνωστού έμογενούς.

Αί άρεταί, ή εὐθύτης, τό άδαμάντινον τόν χαρακτήρος, ή ελικρινής φιλοπατρία, ή γλυκύτης τών τρόπων του μεταστάτος είχον κατακτήσει τήν στοργήν και τήν άφοσίωσιν τών έν Τεργέστη έμογενών, ώστε καιτοι παρήλθεν δλόκληρον έτος από του θανάτου του, τό όνομά του, άναφέρεται συνεχώς μετά πλείστης τιμής και μέ ύγρους τούς οφθαλμούς. Όλη ή κοινότης τής Τεργέστης έθρήνησε τήν δεινήν άπόλειαν. Ο Έλληνο-

ΠΑΥΛΟΣ ΡΑΛΛΗΣ

ΔΙΚΑΙΟΤΑΤΗ ΠΡΟΑΓΩΓΗ

Μία άμοιβή και εκτίμησις χαρισμάτων και άρετών συνταλέσθη έν τή Έθνική Τραπεζή. Σεινός, άρχαίος, ικανότατος και φιλόπονος υπάλληλος, ο κ. Κωνσταντίνος Παπαγεωργίου, Γραμματέας του κοινοφελούς ίδρύματος, διεύθυνων τό δαιδαλώδες τμήμα του Πρωτοκόλλου, προήχθη πρό τινος είς Τμηματάρχην.

Η Αθηναϊκή Κοινότης μέσω τής όποιας είναι πολύ συμπαθής μορφή ο κ. Παπαγεωργίου, ζήσάνθη πολλήν χαράν επί τή προαγωγή του ταύτη και ή «Εικονογραφημένη» συμμαρξομένη τήν χαράν αύτου του ίδιου σπεύδει νά γνωρίση τήν μορφήν του πολυτίμου υπαλλήλου είς τούς πολυλήθεσ συνδρομητάς αύτης.

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Με τάς πρώτας ήμέρας του Ιουλίου έληξαν και οι έν Λονδίνο τελεσθέντες Όλυμπιακοί άγώνες. Έπ' ούκαριά μία μεγάλη επιχειρήσις έπενοήθη. Ίερόθη ύπερμύθρησ έσθέρουσαν τον σταθμόν, μεθ' όλων των άθλητικών εξαρτημάτων και παρατηρημάτων άκόμη και λίμνην 100 μ. μήκους περιελάμβανε διά τά κολυμητικά άγωνίσματα. Διά τήν Ιστορίαν τών Άγώνων πρέπει νά σημειωθή ότι μία μεγάλη άποτυχία έστειλε τούς του Λονδίνου Όλυμπιακούς. Ούτε ένδιαφέρων είλικωσαν, ούτε τό κλίμα έδοήθησε. Διά νά αποδειχθή ότι Όλυμπιακοί άγώνες, τήν καταγωγήν εξ Έλλάδος έλκοντες και μόνον έν αύτ ή κρίσις, μόνον έν αύτ ή κρίσις, και νά ζήσουν. Εύτυχός αύτό κατενοήθη και έτοιμήθη ύφ' όλου σχεδόν του εύρωπαϊκού τόπου.

Η Έλλάς μέσα είς αύτήν τήν εκ περάτων συνάθροισιν άθλητών πτότύχησε νά άρμήγησ τρία δεύτερα βραβεία. Έν έλαθεν ο Αόριζος του Έθνικού Γυμναστικού Συλλόγου, είς τό άκόντιον, και δύο ο Τσακλήτρας του Παναλληνίου Γυμναστικού Συλλόγου είς τό άλμα μετά και άνευ φορέας.

Τήν επάνοδον τής υπό τόν εκ των μελών τής Όλυμπιακής επιτροπής κ. Μιλτ. Νεγροπόντην και υπό τούς γυμναστάς κ. κ. Χρυσάφην, Γιαννούλην και Νικολόπουλον ελληνικής έμάδος, τό άναθά αθλητικά σωματεία έχαράτησαν διά θερμόν δεξιόσωσιν είς δέ τούς νικηφόρους, τά ούκεία σωματεία παρέθεσαν πλουσιούτατα γεύματα.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Όταν πείση από του ύψηλου του βάρους χαμαι άνδρίας τότε μόνον βλέπει ο κόσμος πόσον μέγας είνε... Όταν πείσουν οι κατέχοντες μεγάλα αξιώματα τότε μόνον βλέπει ο κόσμος πόσον μεγαλήτεροι παρ' ότι ήσαν έφαινοντο.

Η άδιαφορία είνε τό χάσμημα τής καρδιάς, δυσκόλως κρύπτεται και είνε μεταδοτική.

ΕΙΣΙΤΗΡΙΟΝ ΔΙΑ ΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΝ

Είς τήν Πολωνίαν ο καθολικός κλήρος διά νά καθοδηγήση τούς πιστούς εξέβηκε τό έξής εισιτήριον διά τόν Παράδεισον.

Γαγσία άμφοστοιχία α' θέσεως: Πενία, άγνότης, ύπακοή.—Άμαξοστοιχία άπ' εύθείας συγκοινωνίας α' και β' θέσεως: Τιμιότης, προσοχή, έλεημοσύνη και μετάληψις τής Θείας Εύχαριστίας.—Άμαξοστοιχία συνήθης α', β' και γ' θέσεως: Εκτέλεσις τής Θείας Βουλής και τών εκυτου καθηκόντων. Φθάνει είς τόν πρόσ όν έθρον, όταν εύδοκίση ο Θεός.—Τμήκ τών θέσεων α' θέσεως: άγάπη τής τόν σταυρόν β' θέσεως: δίψα του ούρανοσ, άγιόν κατά τής άμαρτίας γ' θέσεως: φόβος Θεού και μετάνοια.

Έπί τής όπισθίας όψεως τό εισιτήριον φέρει τάς εξής παρατηρήσεις: 1) Εισιτήρια προς έπιστροφήν δέν ύπάρχουσι. 2) Τό ταξείδιον τούτο δέν γίνεται προς τέρψιν. 3) Τά άκαταλόγηστα παιδιά δέν πληρώνουσιν, έν ή περιπτώσει διατελοῦσιν έν τούς κόλποις τής Μητρός Εκκλησίας. 4) Παρακαλοῦνται οι εισιτάται νά μη συμπαραλαμβάνουσιν άποσκευάς άλλας, πλην τών αγαθών έργων, διότι δυνατόν νά ύστερήσωσιν ή νά παραμείνωσιν έν τή προτελευταίω σταθμώ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΣΠΑΘΗΣ

Είνε άκόμη άγνωστον είς τούς πολλούς και τό όνομα του συμπαθούς καλλιτέχνη, ο όποιος είς τά έξνα τιμή τό Έλληνικόν όνομα. Μόλις στενός κύκλος οικιστων και φίλων εγνωρίζε τό σεβάρόν τάλαντον του άποφύτου του Κονσερβατοῦρ τών Παρισίων. Οί έν Παρισίους διδάσκαλοι του, οι όποιοι έποδηγήσαν τόν νεαρόν καλλιτέχνην, πλήρεις πιστοίσεως άνέμενον τήν εξέλιξιν του νέου βρτουσούζου όπως και οι στενοί φίλοι του, τούς έποίους έλουζε με τά κήματα τής άρμονίας του είς τό σπουδαστήριόν του, τό όποιον του άρεσε τόσον πολύ νά βυθίζη είς τό σκιδόφωσ. Ήρξασεν όμως ή πρώτη δημοσία εμφάνισις του συμ-

ΚΩΝΣΤ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ Τμηματάρχης τής Έθνικής Τραπεζής.

παθούς Έλληνος βιοιστου διά νά κέρη γνωστον τό εδρωστον τάλαντον του. Σύσσωμος ο Άγγλικός τόπος, ο γμερήσιος και ο εβδομαδαίος, επ' ούκαρία τής πρώτης του Θεωδωρου Σπαθης συναυλιας έν Λονδίνο όμιλλας με πολλήν ένθουσιασασμόν. Αι κρισις του Άγγλικου τύπου, του όποιου είναι γνωστή η αθενεια και η επιφυλακτικότης συνάμα άνευ περιστροφών έμολογη τήν αξίαν του Έλληνος καλλιτέχνη. Οί Τάξις άπαριθμούσαν τάς καλλιτεχνικάς άρετάς του Σπαθης δέν διατάζουσαν νά τόν κατατάξου μεταξύ τών μεγαλειόρων βιοιστών τής εποχής μας. Μοναδική διαίγεια του τόνου, λεπτότατον αίσθημα και τέλειος μηχανισμός τόν κατέταξαν είς τήν πρώτην γραμμήν τών σημερινών βιοιστών. Αναλόγως έκφρασεσ μεταξερθεσαν το Daily Telegraph το Morning Standard το Lady Pictorial, η Lady η Modern Society, το περιοδικόν Planet και δεκάς άλλη σπουδαίον εφημερίσων και περιοδικών. Ο Σπαθης διά νά επάξει τήν τέχνην του εξέλεξε ταμχια δι' ά απαιτείται μεγάλη τέχνη και ικανότης μηχανική, όπως είναι τά κοντσέρτα του Μπρούξελ, Μοζάρ και Μπρούχ του Βενιαφσκη και του Τσαϊκόφσκη και κατορθώσασ νά μετα-

δώση είς τό ακροατήριον όλην τήν ίεράν φρικασιν τής ύψηλής τέχνης. Έκείνο τό όποιον διακρίνει τόν νεαρόν καλλιτέχνην εκτός του τέλειου μηχανισμοσ, προύνοτος μελέτης και τάλαντον είναι παλλομένη και συγκινοῦσα αίσθηματικότης και χρωματισμοσ κρατιόν υπό τό κράτος γοητείας τών ακροατών.

Ο Θεωδωρος Σπαθης είναι Αθηναίος, αλλά νεώτατος διαγνωσθείς εισήλθε είς τό έν Παρισίους Κονσερβατοῦρ του όποιου είναι και βραδευομένη, έμαθήτευσ δέ παρά τούς Berthelier και Bruin. Είναι νεωρότατος και τό μέλλον ευρό άνούγισα είς τόν δρόμον του. Ήδη ο Σπαθης παρά τό νεαρόν τής ηλικίας του καταλογίζεται μεταξύ τών βρτουσούζων του βιολιου και θα είναι τιμή διά τήν Έλλάδα νά προσθήση ένα είς τήν λίαν άραιάν φαλαγγα τών διασημων σημερινών βιοιστών.

ΤΙ ΛΕΓΕΙ Η ΘΑΛΑΣΣΑ

Όταν ή θάλασσα γίνετα είς τήν άμμον γινούζει σαν νά τήν ναυοοίση, τί τάχα λέγει μουσικά, τί λέγει ε' άεροοιάλι; Του λέγει: — Άεροοιάλι μη άπ' τόν φλοισβον γελασθής και ε' τών νεών μου κοιμηθής τήν ήσυχον άγκάλη. Μη στήν γαλήνην πιστευθής θάληη και άνεμοσάλη.

Κι όταν ή θάλασσα μ' όργη κληά τά κύματα της και άροφίον τά βοννά της και φοβερά άχολογεί, τί λέγει άπ' ε' τήν γή με τά μουγγουσιόματα της ή άργά της ή κραυγή; — Τόν κόμον θα χαλάσω, λέγ' ή κραυγή εκεινη, άλλ' όμοσ θα περωσο και θάληη ή γαλήνη.

ΠΑΛΙΝ Ο ΧΙΛΙΑΣΜΟΣ

Έν άκόμη του έν Ρωσσία θρησκυτικου χάους βλέπει κανεις και έν τή επανόδω του «χιλιασμοσ» έν Πετρούπολε.

Ο άπομαχος συνταγματάρχησ Βάν-Μπέινγγεν διαργάνωσος διαλέξεις έν τιν τών κεντρικότερων τής Πετρούπολεσ όδών, διδάσκει δέ τόν λαόν, ότι ο Σωτήρ έλεύσεται είς τήν γήν τό δεύτερον προς ίδρυσιν τής χιλιασούς αυτού βασιλείας, τό δ' έτος τής έλεύσεως του είνε όρισμένως τό 1932-3. Προς τούτο δόχηει ή μάς τό «προφητικόν αλφάβητον», τήν επεξηγήσιν του όποιου ο συνταγματάρχησ παρέχει έν τούς συγγράμμασιν αύτου φέρουσι τόν τίτλον «Γρηγορείται! ίδου έρχομα ταχύ!»

Δέν εδράζουεν ο συνταγματάρχησ νά εβρη όπαδούς. Έάν δέ κρηνη τις εκ των έν διαφόροις σεδαρσις ρωσικοις περιοδικοις ύπο σεδαρών άνδρών δημοσιουομένων άναιρέσων και πολεμικών, δι' ών καταβάλλεται προσπαθεία νά παρασταθή ο χιλιαστής και συμβολιστής συνταγματάρχησ ως «πλόος ύνητός άνθρωπος», άγεται είς τό συμπέρασμα, ότι ο ήμέτερος άπόμαχος κινούνοει νά αποθεωθή! Αι δέ αποθεώσεσ έν Ρωσσία ήμμερον εύρίσκονται είς τήν ήμερησίαν διάταξιν.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΣΠΑΘΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΟΓΟΝΙΚΑ ΜΑΣ

Όταν παρήχμαζον πλέον αι πολιτικά άρεταί του αρχαίου ελληνισμοσ ο διακριθείς διά τήν μεγαλοφυαίαν και πραότητα Αριστόνικος κατεβικάσθη είς στέργισιν τών πολιτικών του δικαιωμάτων. Οί φίλοι του συνέλεξαν τότε και τό παρεδωσαν τό ποσόν με τό όποιον θα εξηγήσαση τήν ποιήν του, άλλ' ο Αριστόνικος τό συνεισέφεραν ύπερ τών δημοσίων άναγκών προτιμήσασ νά μένη άτιμος, νά αφηλέση όμως τήν πατρίδα του.

Ο Δημόκριτος ίδών φθονερών λυπούμενον είπεν: Ή τούτο μέγα κακόν συμβέβηκεν ή έτέρω μέγα αγαθόν.

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

Μετά μακράν και πολυώδυνον νόσον εξεμέτρησε τὸ ζῆν τὴν 23 Ἰουλίου ὁ Ἀνάργυρος Σιμόπουλος, πολιτευτὴς ἐκ Παρνασσίδος, χρηματίας ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, πατήρ δὲ τῶν παρ' ἡμῖν οἰκονομολόγων. Ὀλῆ του ἢ ζωὴ ὑπῆρξε θαῦμα κυριολεκτικῶς ἀνεπίδεξις. Ὁρμηθὴ ἀπὸ τῆς κατωτάτης ἱεραρχικῆς βαθμίδος, διορισθεὶς τὸ πρῶτον γραφεὺς ἐφορίας. Εἶτα προήχθη, προσεκλήθη εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν, εἰλκυσε μὲ τὴν δευδερκαλίαν του καὶ τὴν θαυμαστὴν φιλοπονίαν του τὴν ἐκτίμησιν τοῦ προσταζομένου του Ἰπουργοῦ Κεχαγιᾶ, προσελήφθη ἅπ' ἐκείνου εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν, ἀπεδόθη εἰς τὴν πολιτικὴν κοινστραν, ἔγινε ἰσόδιος βουλευτὴς, ἔγινεν Ἰπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης τὸ πρῶτον, εἶτα τῶν Οἰκονομικῶν, ἐτιμήθη διὰ τῶν ἀνωτέρων παρασῆμων καὶ ὑπέκυψεν ἐπὶ τέλους εἰς τὴν ἀπερίγραπτον κόπωσιν τοῦ ὀργανισμοῦ του. Ἡ ἐργασία ἢ μεγάλη τοῦ ἀφῆρας πᾶσαν ζωικότητα καὶ τὸ μικρόδιον καταστρεπτικῆς νόσου, εἶρε γόνιμον ἔδαφος εἰς τὰ ὅσα του. Δεῖγμα τῆς φιλεργίας του εἶναι καὶ τοῦτο. Τὴν προτεραίαν τοῦ θανάτου του ἀνανήψας ἐκ μακροῦ ληθάργου ἐζήτησε τὴν ἀλληλογραφίαν του καὶ τὰ διάφορα χαρτιά του διὰ νὰ ἐργασθῆ. Πολλάκις ἢ αὐτῆ τὸν εὖρον ἐργαζόμενον εἰς τὸν καταρτισμὸν τοῦ Προϋπολογισμοῦ τοῦ Κράτους καὶ εἰς τὴν ἐκπόνησιν διαφόρων οἰκονομικῶν νομοσχεδίων.

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΙΔΙΚΑ ΜΑΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ τοῦ Περιδικοῦ καὶ πάντες οἱ μετ' αὐτοῦ συναλλασσόμενοι, προκειμένου περὶ πληρωμῆς συνδρομῶν καὶ ἄλλης δεσοληψίας, ὅπως τὰ ἐμβόλαια ἐνεργῶσιν ἅπ' εὐθείας πρὸς τὸν ἡμέτερον Διευθυντὴν κ. Δ. Βρατσάνον, ὁδὸς Καρύτση 4, Ἀθήνας, μὴ ἐμπιστεύονται δὲ χρήματα προσωρισμένα διὰ τὸ Περιδικὸν εἰς ἀγνώστου προσελύσεως ἄτομα, μὴ ἐφωδιασμένα δι' εἰδικῶν διαπιστευτηρίων, φερόντων τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἡμετέρου Διευθυντοῦ καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ Περιδικοῦ.

Οἱ ἀποστελλόμενοι ὑπὸ τῆς Διαχειρίσεως τοῦ Περιδικοῦ δι' εἰσπράξεις, εἰσὶν ἀνεξαιρέτως ἐφωδιασμένοι διὰ τοιοῦτων διαπιστευτηρίων καὶ διὰ διπλοτύπων ἀποδείξεων τοῦ Περιδικοῦ, ἐσφραγισμένων, διὰ τῶν διαπιστευτηρίων δὲ τούτων, γεγραμμένων διὰ γραφομηχανῆς εἶναι ἐξουσιοδοτημένοι νὰ ἐνεργῶσιν εἰσπράξεις. Συνεπῶς πᾶσα πληρωμὴ συνδρομῆς τοῦ Περιδικοῦ ἢ ἄλλης πρὸς αὐτὸ ὑποχρέωσως, μὴ ἐνεργουμένη κατὰ τοὺς ἀνωτέρω τύπους δὲν ἀναγνωρίζεται τοῦ λοιποῦ.

Εἰς τὰς δηλώσεις ταύτας προβαίνομεν διότι ἀτυχῶς ἐπέσαμεν θύματα τῶν γνωστῶν ἀλητῶν, οἵτινες ἀπὸ πόνου εἰς πόλιν πλανώμενοι λυμαινόμενοι τοὺς ὁμογενεῖς, τινὲς τῶν ὁσίων ὁμῶς δεικνύουσιν ἀσύγγνωστον τῆ ἀληθείᾳ ἀφέλειαν, ἐμπιστευόμενοι χρῆμα εἰς αὐτοὺς, ἄνευ εἰδικῆς ἐντολῆς μας ἐγγράφου καὶ ἄνευ ἀποδείξεων ἐντύπων καὶ ἐσφραγισμένων.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἐν Ρωσίᾳ καὶ Αἰγύπτῳ συνδρομητάς, οὗτοι δεῖον νὰ ἐμβάζωσι τὰς συνδρομὰς των πρὸς τοὺς ἀνεγνωρισμένους, ὡς ἐμφαίνεται ἐν τῇ προμετωπίδι τοῦ τεύχους καὶ ταῖς εἰδικαῖς τοῦ ἐξωφύλλου δηλώσεσι, Γεν. Ἀντιπροσώπου τοῦ Περιδικοῦ, ὡς ἐπίσης καὶ οἱ ἐν τῇ ἐξωτερικῇ πρὸς τὰ κινεζικὰ τόπους γνωστὰ πρόσωπα περιωπῆς, ἅτινα ἐκ στοργῆς πρὸς τὸ ἔργον μας ἢ ἐκ θασμῶν ἰδιωτέρων πρὸς τὴν Διεύθυνσιν μας ἐκαμῶν τὴν τιμὴν νὰ ἀναλάβωσιν ὑπὸ τὴν προστασίαν των ἅπ' ἀρχῆς τὰ συμφέροντα τῆς «Εἰκονογραφημένης».

Ἐπειτα ἀπὸ νόσους κινδύνους τοὺς ὁποίους διατρέχομεν, ἔπειτα ἀπὸ τόσον χρῆμα ποῦ δαπανώμεν, ἔπειτα ἀπὸ τόσους κόπους ποῦ καταβάλλομεν διὰ νὰ ἐκδίδωμεν αὐτὸ τὸ φύλλον, ὅπερ — τὸ καυχώμεθα καὶ τὸ τονίζομεν μὲ ὑπεργόνησαν — καὶ τὸν τόπον μας παροικιάζει πολιτισμένον καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ Γένους ἐξυπηρετῆ καὶ τὰς προόδους τῶν διαφόρων κλάδων ἐξαιρεῖ καὶ τέλος μορφώνει, ἐκπολιτίζει, τέρπει, στολίζει, ἐβρίσκονται ὀλίγιστα ἄνθρωποι, καταχρόμενοι τῆς ἐπι-

στοσύνης μας καὶ μὴ πληρώνοντες τὴν συνδρομὴν των. Ἡμεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐφέραμεν εἰς τὴν σημερινὴν περιωπὴν του τὸ ἔργον αἰθανόμεθα σαφῶς τὴν ὑποχρέωσιν, ἣν ἔχομεν ἀπέναντι τοῦ τόπου, νὰ διατηρήσωμεν τὸ ἔργον, τοῦτο. Ἐχομεν ἀκόμη καὶ σαφῆ ἐπίγνωσιν τῶν δικαιωμάτων μας καὶ ἀπέναντι τῶν κακῆς πίστεως τούτων προσώπων, ἅτινα οὐδὲ κἀν ἐξηγγήσω διδούσιν ἡμῖν, τηροῦντες περιφρονητικὴν αἰγὴν εἰς τὰς ἀλλεπαλλήλους ἐπιστολάς τῆς Διαχειρίσεως, θὰ τὰ διεκδικήσωμεν διὰ παντὸς τρόπον. Πρὸς τοῦτο γίνεται ἡδη ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Λογιστηρίου ἐκκαθάρισις τῶν συνδρομητῶν καὶ μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς θὰ δημοσιευθῶσι τὰ ὀνόματα τῶν κυρίων τούτων ἀνεξαίρετως.

ΤΑ ΚΑΛΑ ΤΗΣ ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΤΟΣ

«Μετὰ τὴν ἀλαζονείαν τὸ καλλίτερον ἐλάττωμα εἶναι ἡ ἀνικανότης διὰ νὰ προαχθῆ καινίς: Ἐχεις δύο ἀνεψίους, τὸν ἕνα γεμάτον ἀπὸ βραστηριότητα καὶ νοημοσύνην. Ἀναγνωρίζεις τὴν ἀξίαν του: «Α! δι' αὐτὸν δὲν ἀνησυχῶ» λέγεις. Καὶ τὸν ἄφινος νὰ ἀγωνίζεται, νὰ πάσχει, νὰ δυστυχεῖ πολλάκις. Ὁ ἄλλος ἀνεψίος εἶναι βλάξ, ἀγράμματος, ἀνίκανος, διὰ κάθε τι. Τότε συναθροίζεις δάλην σου τὴν οἰκογένειαν καὶ ἐρωτᾷς μὲ ἀνησυχίαν: «Τί θὰ τὸν κάμωμεν τὸν Ἀνδρέαν;» Καὶ οἱ συγγενεῖς ἐπαναλαμβάνουν: «Ἀλλήθεια, τί θὰ τὸν κάμωμεν;» Τίποτε δὲν θὰ κατορθώσῃ μόνος του. Τὸν τοποθετεῖτε λοιπὸν εἰς μίαν τράπεζαν ἢ τὸν διορίζετε ὑπάλληλον τοῦ Κράτους. Καὶ ἐκεῖνος μὲ τὰς δυνάμεις τῶν δι' αὐτὸν ὑπευθύνων θὰ προσδεύσῃ καὶ θὰ καταλάβῃ ἀνωτάτας θέσεις, ἐκεῖνος δὲν φαίνεται ἢ ἀνικανότης».

ΤΟ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Προβαίνει καὶ ἐγγίζει πρὸς τὸ τέλος ἡ ἐκτύπωσις τοῦ ἐφετινοῦ ἀνάτου τόμου τοῦ «Ἐγκυκλοπαίδικοῦ Ἡμερολογίου» Γ. Α. Βρετοῦ διὰ τὸ ἔτος 1909. Εἶναι ἀληθῶς θαυμαστὴ ἢ καλλιτεχνικὴ τοῦ ἐκτύπου, ὁ πλοῦτος τῶν εἰκόνων του καὶ ἡ ἐκλογή τῆς ὕλης του, ὕλης μορφωτικῆς, διδακτικῆς, τερπνῆς, ἀποτελοῦσας ἀληθῆ θησαυρὸν γνώσεως. Ἐκατὸν ἐβδομήκοντα περίπου ὁρασιότατος εἰκόνας θὰ περιλαβῆναι ὁ τόμος οὗτος. Ὅλοι αἱ ἐξαγγελθεῖσαι μεταρρυθμίσεις καὶ βελτιώσεις, αἵτινες ὑπεεξικλίνοντο, ἀπέναντι τῆς θερμῆς στοργῆς τὴν ὁποίαν ἐπέδειξεν τὸ Πανελλήγιον πρὸς αὐτὸ, ἐπληρώθησαν. Καὶ ἀληθῶς μὲ τὸν χάρτην τὸν κατάστιλνον τῆς «Εἰκονογραφημένης» ἐφ' οὗ ἐξετυπώθη ἡ πολυτελής ἐκδοσις τοῦ «Ἐγκυκλοπαίδικοῦ Ἡμερολογίου» ἐφέτος, κατέστη τοῦτο ἀληθινὸν κομφοτέγημα, ὅμοιον τοῦ ὁποῖου μόνον τὴν «Εἰκονογραφημένην» παρήγαγεν ἡ Ἐκδοτικὴ ἐν Ἑλλάδι. Εἰδοποιούμεν τοὺς ἐκ τῶν κ.κ. συνδρομητῶν τῆς «Εἰκονογραφημένης» ἐπιθυμοῦντας νὰ στολίσωσι τὸν γραφεῖον των ἢ τὸ σαλόνι των, ὅπως ἀπὸ τοῦδε δηλώσωσιν ἡμῖν τοῦτο, καθόσον ἐκ τῆς πολυτελοῦς ταύτης ἐκδόσεως ὀρισμένα ἀντίτυπα θὰ κυκλοφορήσωσιν, ἅτινα λόγῳ τῆς προβλεπομένης ἀθρόας ζητήσεως, ταχέως θὰ ἐξαντληθῶσι. Τιμᾶται: Πολυτελεῖς χρυσόδετον, δρ. 5 καὶ φρ. χρ. 5. Ἐπὶ συνήθους χάρτου, χρυσόδετον, δρ. 4 καὶ φρ. χρ. 4. Ἐπὶ συνήθους χάρτου, χαρτόδετον, δρ. 3 καὶ φρ. χρ. 3. Ἀπευθυντέον πρὸς τὰ γραφεῖά μας: Ὁδὸς Καρύτση 4, Ἀθήνας.

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΠΡΑΞΙΣ

Δύο καλῶν καὶ συμπαθῶν μας φίλων, τοῦ ἐν Ναυαρίν κ. Γ. Σωτηροπούλου, ἐκ τῶν ἀνωτέρων αὐτῶν ὑπαλλήλων τοῦ οἴκου Χωρέμη - Μπανάκη καὶ τοῦ κ. Χαρ. Καλλιᾶ, ἐμπόρου αὐτῶν, τοῦ μὲν Πρεσβέρου, τοῦ δὲ Συμβούλου τοῦ κοινοφελούς Συλλόγου τῶν Ἑλλήνων Ἰπαλλήλων τῆς περιφερείας Σαρκίας, αἱ ὑπηρεσίαι καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ Σωματεῖόν των ἡμεῖς ἠμεῖς. Διὰ Διαταγῆς του ὁ Ἰπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν ἐξέφρασεν αὐτοῖς τὴν εὐαρέσκειάν του διὰ τὰς καλὰς των ὑπηρεσίας. Συμμερίζομεθα καὶ ἡμεῖς τὴν χαρὰν των αὐτῶν εὐχαιρῶν.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟΝ. — ΑΙ ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΙΔΕΣ

Ἐν Ἀθήναις, Τυπογραφεῖον «Ἐστία» Κ. Μάιωνος καὶ Ν. Καργαδούρη — 6751.